ታል በድሕነቱ እንዴት ዋልህ እንዴት አደ
ርህ የማይሉት ተሹሞ ተሽልሞ በመጣ ጊዜ
ይህን ሁሉ የሚያደርጉ ስለሆነ እንዲህ አለ ።
መኻታችንን ቊጥኒ የሚባል ግምጃ ጋርደነዋ
ል ከግብጽ ተነግዶ የመጣ ሰርፍ ተነጽፏል።
ቀጋ እንድም ሌላ ሽቱ ረፍርፈነዋል ቤታችን
ንም ዶርሰኒ የሚባል ሽቱ ረፍርፈነዋል ይላሉ
አእምሮ መንፈሳዊ በሰው ልቡና እስቲሣል ድ
ረስ ተድላ ደስታ እናድርግ ። በመፋቀርም
ተድላ ደስታ እናድርግ ሞት በቤቱ በዚህ
ዓለም የለምና አያት ቅድማያታችንን ይዞ
ሄዷልና ቢመለስም በ፰ በ፱ ዘመን ነውና
በተሾሙ በተሸለሙበት ወራት ሞት የማይታ
ሰብ ስለ ሆነ እንዲህ አለ በብዙ ነገር ታስ
ተዋለች ክርሷ በሚገኝ ሹመት ሽልማት ት
ስበዋለች ለመታረድ እንደሚሄድ ፍሪዳ ዘች
ዘች እያለ እንዲከተል ይህችን ዓለም ይከተ
ላታል ለመታሰር የጠሩት ውሻ እየቸከለ እን
ዲሄድ እየቸከለ ይከተላታል ልቡን እንደ ተ
ወጋ ዋልያ ይሆናል ። ይህ ደም ተጠያፊ ነው
እግሩን አንፈራጦ ቀጥ ብሎ ይቆማል ይህም
ከነገሥታቱ ከመኳንንቱ ቤት የማይላወስ ይ
ሆናል ። ወፍ ለወጥመድ እንዲቸኵል ለመከ
ራ ይቸኩላል ። በሰውነቱ ጥፋት እንዲሄድ አ
ያውቅም ።

፳፬ ወይእዜኒ ስምዓኒ ወልድየ ።
እሁንም ልጄ ስማኝ ።
ወነጽር ቃለ አፉየ ።
ከፌ የሚወጣውንም ነገር ተመልከት ።

፳፭ ወኢይትመየጥ ውስተ ፍናዊሃ ልብከ ።
ልቡናህ ወደ መንደሯ ለመሄድ አያስብ ።
ወኢትስሐት ውስተ አሠራ ።
እሷን በመከተል አትሳት ።

፳፮ ብዙኃን አስሐታ አቊሰለት።
እንዲህን አይምሰልህ ይህች ዓለም ።እንድም
ሴት አስታ ብዙ ሰው አቈሰለች።ራሱ ሰምሶን
ወአልበሙ ኊልቊ ለእለ አስሐተት ።
ላሳተቻቸው ሰዎች ቊጥር የላቸውም ።

፳፯ ፍናወ ሲኦል ቤታ እለ ያወርዱ ውስተ መዛግ
ብቲሁ ለሞት ።
ቤቷ የሲኦል መንገድ ነው አለ ያወርዱ ማን
ሻ እንድም ቤቷ የሚሆን የሲኦል መንገዶች
ሞት እየገደለ ወደሚጥልበት ወደገሃነም የሚ
ያወርዱ ናቸው ።

ምዕራፍ ፰ ።

፩ አንተሰ ጥበበ ስብክ ከመ አእምሮ ታውሥእከ
አንተሰ አዋቂ ታስኝህ ዘንድ ጥበብን አስተ
ምር ።
፪ እስመ ውስተ ጽንፈ ነዋኃት ይእቲ ።
በአዳምና በሔዋን ዘመን ነበረችና ።
ወማእከለ ፍናው ቆመት ።
በዘመነ አበው ነበረችና ።
፫ ወውስተ አናቅጸሙ ለኃያላን ትጸንሀ ።
በዘመነ መሳፍንት ነበረችና ።
ወበውስተ ፍናው ትሴባሕ ።
በዘመነ ነገሥት ነበረችና ።
፬ ኪያክሙ ሰብእ አስተበቊዕ ።
ባለ አእምሮ የምሆን እኔ አማልዳችኋለሁ።እ
ንድም ። ኪያክሙ ሰብእ ባለ አእምሮ የምትሆ
ኑ እናንተን እማልዳችኋለሁ ።
ወእነግር ቃለ ዚአየ ለውሉደ ሰብእ ።
ነገሬንም ለአዳም ልጆች እነግራለሁ ።
አእምሩ የዋሃን ተጠብቦ ። ያልተማራችሁ ሰዎ
ች ጥበብን ተማሩ ።
፭ ወአብዳን አጥርዩ ልበ ።
አላዋቆችም እውቀትን ገንዘብ አድርጉ ።
፮ ስምዑኒ እስመ መፍትወ እየድዕ ።
የተወደደ ነገርን እናገራለሁና ስሙኝ ።
ወአወጽእ እምከናፍርየ ርቱዓ ።
የቀና ነገርንም ከከንፈሬ እናገራለሁና ።
፯ እስመ ጽድቀ ትሜሕር ጕርዔየ ።
አንደበቴ ዕውነተኛ ትምህርትን የምታስተምር
ስለሆነ ።
፰ ርኩስ በቅድሜየ ከናፍረ ሐሰት ።

በፊቱ ሐሰት የሚናገር ከንፈር ርኵስ ነው ፤ ር
ኵስ እንዲያጸይፍ የሚያስጸይፍ ነው ።
ወጽድቅ ኵሉ ቃለ አፉየ ።
ከፊ የሚወጣው ነገር ሁሉ እውነት ነው ።
ወአልቦ እምውስቴቶሙ ጠዋይ ወማዕቅፍ ።
ከምናገራቸው ነገር ሁሉ ጠማማ የሚያሰና
ክል ነገር የለም ።
፱ ኵሉ ርቱዕ በቅድሜሆሙ ለእለ የአምሩ ።
በአዋቆች ሰዎች ፊት ሁሉ የቀና ነው ።
ወርቱዕ ለእለ ይረክቡ ልቡና ።
ዕውቀትን ለሚያገኙ ሰዎችም የቀና ነው ።
፲ ንሥኡ ትምሕርተ እምብሩር ።
ክብር ይልቅ ትምሕርትን ገንዘብ አድርጉ ጎ
ረዩም ይላል ።
ወአእምሮ እምወርቅ ፍቱን ።
ከጸሩ ወርቅ ይልቅ ዕውቀትን ገንዘብ አድርጉ
ተወከፉ ተዓውቆ እምወርቅ ጽሩይ ።
ከጸሩ ወርቅ ይልቅ ዕውቀትን ወዳችሁ ተቀ
በሉ ።
፲፩ እስመ ትኄይስ ጥበብ እምዕንቍ ዘብዙኅ ሤጡ
ዋጋው ብዙ ከሆነ ዕንቍ ይልቅ ጥበብ ትሻ
ላለችና ።
ኵሉ ክብር ኢመጠና ላቲ ።
የዚህ ዓለም ክብር ሁሉ ለጥበብ መጠኑዋ
አይደለም ።
፲፪ አነ ጠቢብ አኅደርኩ ምክረ ወአእምሮ ።
አዋቂ የምሆን እኔ ምክርን ዕውቀትን በሰው
ልቡና አሳደርሁ ። አንድም ጥበብ እኔ በሰው
ልቡና ምክር ዕውቀት ሁኜ አደርሁ ።
ወሕሊና አነ ጸዋዕኩ ።
ዕውቀትንም አስተማርሁ ።
፲፫ ፈራሄ እግዚአብሔር ይጸልዕ ዓመፃ ።
እግዚአብሔርን የሚፈራ ዓመፅን ይጠላል ።
ወፅልዓ ወትዕቢተ ።
ፅልንም ትዕቢትንም ይጠላል ።
ወፍናወ እኩያተ ጸላዕኩ ።
ጠማማ ሥራዎችንም ጠላሁ ።
ጠዋያት ፍናወ እኩያን ።
የክፋዎች ሥራዎቻቸው ጠማማ ናቸው ።
፲፬ ሊተ ምክር ።
ምክር የኔ ገንዘብ ነው ።
ወዕዘዝ ።
ትእዛዝ የኔ ገንዘብ ነው ።
ወሊተ አእምሮ ።
ዕውቀት የኔ ገንዘብ ነው ።
ወሊተ ጽንዕ ።
ጽናት የኔ ገንዘብ ነው ። አራት አርእስት ነው
ላራቱም ያመጣል ።
፲፭ ብየ ነገሥት ይነግሡ ።
ዳዊት ሰሎሞን በኔ ምክር ይነግሣሉ ። ምክር
ላለው አመጣ ።
፲፮ ወኃያላን ይጽሕፉ ጽድቀ ።
ሙሴ አሮን እውነት ነገር ይጽፋሉ አእምሮ
ላለው ።
ብየ ዓቢያን ይከብሩ ።
አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ በኔ ትእዛዝ ይከብ
ራሉ እዘዝ ላለው ።
ወመኳንንት ይእኅዙ ምድረ ። ኢያሱ አልዓ
ዛር ኢያሪኮን ወግተው ይይዛሉ ። ጽንዕ ላለው
፲፯ አነ ለእለ ያፈቅሩኒ አፈቅር ።
እኔ የሚወዱኝን እወዳለሁ ።
ወእለ ኪያየ የኃሥሡ ይረክቡ ሞገሰ ።
እኔን የሚፈልጉኝ ባለሟልነትን ያገኛሉ ።
፲፰ ክብር ወብዕል ኅቤየ ሀሎ ።
ብዕል ክብር ከኔ ዘንድ አለ ብዕል የሚለው
ወርቁ ብሩ ምንጣፉ ሰይፉ ነው ክብር የሚ
ለው ፈረስ በቅሎው በሬ አህያው ግመሉ
ነው አንድም ። ያዘዋውሯል ብዕል የሚለው
ፈረስ በቅሎው በሬው አህያው ግመሉ ነው
ክብር የሚለው ወርቁ ብሩ ምንጣፉ ሰይፉ
ነው ። አንድም ብዕለ ነፍስ ክብረ ነፍስ ከኔ
ዘንድ አለ ።
ወጥሪት ብዙኅ ወጽድቅ ።
ብዙ ባለጸግነት ቸርነት ከኔ ዘንድ አለ ።
ይኄይስ ኪያሃ ኃርይ እምወርቅ ወእምዕንቍ
ክቡር ።

ከወርቅ ከከበረ ዕንቍ ይልቅ እሷን ጥበብን
መምረጥ ይሻላል።
፲፱ ወፍሬ ዚአየ እምብሩር ኅሩይ።
ከተመረጠ ብርም የኔን ነገር መምረጥ ይሻላል
፳ ወውስተ ፍናወ ጽድቅ አንሶሱ።
ዘጠኙን ሕገጋት በጠበቁ ሰዎች አድሬ እኖ
ራለሁ ።
ወማእከለ አሥረ ጽድቅ እትመያየጥ ።
ዕውነተኛ ሕግ ኢታምልክን በጠበቁ ሰዎች
አድራለሁ ። —
፳፩ ከመ እክፍሎሙ ጥሪተ ለእለ የአምሩኒ ።
በሕግ በአምልኮት ለሚያውቁኝ ሰዎች ዋጋቸ
ውን አድላቸው ዘንድ ።
ወመዛግብቲሆሙ እምላዕ ተድላ ።
ሕዋሳታቸውን ተድላ ደስታ እመላው ዘንድ ።
እመ ነገርኩክሙ እንተ ጸብሐት ዘይከውን ዘ
እምዓለም ኍልቈ ። እየጸበ የሚሆነው
ን ነገር ከነገርኋችሁ ስነ ፍጥረትን ልደተ አበ
ውን እነግራችኋለሁ ።አንድም ኍልቈ ባለው
ጽድቀ ይላል ልደት ቀዳማዊን እነግራችኋለሁ
፳፪ እግዚአብሔር ፈጠረኒ ቀዳሜ ኵሉ ተግባሩ ።
በሐዲስ ተፈጥሮ ከሚፈጥራቸው ምእመናን
አስቀድሞ እግዚአብሔር ፈጠረኝ ድኅረ ዓለ
ም በሥጋ መፈጠሩ ቅድመ ዓለም በልበ ሥላ
ሴ ስለታወቀ እንዲህ አለ አንድም ። ከመ እ
ኩን መቅድመ ለተግባሩ ይላል ለፍጥረቱ ለ
ምእመናን በዙር እሆን ዘንድ አንድም ከመ
እኩን መቅድመ ፍኖቱ ለተግባሩ ይላል የም
እመናን የሥራቸው በኲር እሆን ዘንድ እግ
ዚአብሔር ፈጠረኝ ፡ ከነነ በኲረ ወጥንተ ለኲ
ሉ ምግባረ ሠናይ እንዲል ።አብነት ትቤ ጥ
በብ ፈጠረኒ ይላል።
፳፫ እምቅድመ ይሣርር ዓለመ ።
ሰማይን ሳይፈጥር ።
ወዘእንበለ ይግበር ምድረ ።
፳፬ ምድርንም ሳይፈጥር ።
ወዘእንበለ ቀላያተ ይግበር ።
ወንዞችንም ሳይፈጥር ።
ወዘእንበለ ይጻኡ አንቅዕተ ማያት። የውሆች
ምንጮች ተመጥነው ሳይፈጠሩ ።
፳፭ ወዘእንበለ አድባር ይተከሉ ።
ተራራዎች ሳይጸኑ ።
ወእምቅድመ አውግር ።
ኮረብታዎችም ሳይጸኑ ።አንድም ይጠአጥዑ ይ
ላል ሳይከናወኑ ።
ወለደኒ ።
ስለ ሥጋ ፈጠረኝ አለሁ እንጅ አካል ዘእም
አካል ወለደኝ ። አንድም ጥምቀትን ሳይሠራ
ጥሙቃን ሳይፈጠሩ ሊቃነ ጳጳሳት ኤጲስቆጶ
ሳት ሳይፈጠሩ አካል ዘእምአካል ወለደኝ ።
፳፮ ወዘእንበለ ይግበር በሐውርተ ።
መንደር መንድረው የሚኖሩ ሰዎች ሳይፈ
ጠሩ ።
ወአጽናፈ ዘይትኃደር እምሰማይ ።
ጠፈር ጸንቶበት የሚኖሩ አድማስ ሳይፈጠር
ወለደኒ ይሏል ።
፳፯ አመ ያስተዴሉ ሰማያተ ሀሎኩ ።
ሰማያትን ባዘጋጀ ጊዜ አብሬው ነበርሁ ።
ወአመ ያፀንዕ መንበረ ዚአሁ ላዕለ ነፋሳት
ማደሪያው ሰማይን በነፋስ ባጸና ጊዜ ይሰቅል
ማየ ወይሰሚ ሰማየ ወይኤምዶ በነፋስ ።እንዲል
እንድም የዝናሙን ማደሪያ ደመናውን ባጸና
ጊዜ በደመና ቋጥር በነፋስ ጭና ነውና የሚ
ያመጣው ።አንድም መንበሩን በኪሩቤል ላይ
ባጸና ጊዜ ።
፳፰ ወአመ ጽኑዓ ይገብር በመልዕልተ ደመናት ።
አካለ ደመናትን ባጸና ጊዜ ።ወኢይሠጠጥ ደ
መናሁ በታሕቴሁ እንዲል ።
ወአመ ያጸንዕ አንብሮ አንቅዕተ ማያት ።
የውሆችን ምንጮች አናዋር ባጸና ጊዜ ።
፳፱ ወአመ ያነብር ለባሕር ወሰነ ።
ለባሕር ለውቅያኖስ ደምበር ባኖረ ጊዜ ።
ወማያት ኢይጸኡ እምአፈ ዚአሁ ።
ውሆችን ከውቅያኖስ እንዳይወጡ ባደረገ ጊዜ
ወአመ ጽኑዓ ይገብር መሠረታተ ምድር ።
የምድር መሠረት ነፋሳትን ባጸና ጊዜ ከዚህ

ቢነሡ መሬት ውሀ እሳት ነፋስ፡ከታች ቢነሡ
ነፋስ እሳት ውሀ መሬት ።
፴ ሀሎኩ ምስሌሁ እንዘ አስተዋድድ ።
አብሬው ስፈጥር ነበርሁ ።
አነ ይእቲ እንተ እትፌሣሕ እንተ ጸብሐት
በስነ ፍጥረት መፈጠር እየጸባ ደስ ይለኝ ነበ
ርሁ ።
ወእትኃሠይ በበገጹ በኵሉ ጊዜ ።
በየጊዜው በየወገን በየወገኑ ፍጥረት በተፈጠ
ረ ጊዜ ደስ ይለኝ ነበርሁ ።
ወአመ ይትፌሣሕ ዓለመ ፈጺሞ ።
ይህን ዓለም ፈጥሮ በጨረሰ ጊዜ ደስ ይለኝ
ነበርሁ ።
፴፩ ወእትኃሠይ በደቂቀ እጓለ እመሕያው ።
ይልቁንም በሰው መፈጠር ደስ ይለኝ ነበርሁ
ከፍጥረቱ ሁሉ ሰው ይበልጣልና ይልቁንም
አለ ከዚያ ሁሉ በአራት ወርኀየ እግዚአብሔ
ር ከመ ሠናይ እያለ መጥቶ በአዳም ተፈጥ
ሮ ወርኀየ እግዚአብሔር ከመ ጥቀ ሠናይ እ
ንዳለ ።
፴፪ ወይእዜኒ ወልድየ ስምአኒ ።
ልጄ አሁንም ስማኝ ።
ብፁዓን እለ የዓቅቡ ፍኖትየ ።
ሕጌን የሚጠብቁ ሰዎች ንዑዳን ክቡራን ና
ቸው።
፴፫ ስምዑ ጥበበ ። ጥበብን ስሙ ።
ወጥበቡ ። አዋቂም ሁኑ
ወኢትትፈጸሙ ። ምላሽ አትጡ ፫
ብፁዕ ብእሲ ዘይሰምዓኒ ቃልየ ።
ነገሬን የሚሰማኝ ሰው ንዑድ ነው ክቡር ነው
፴፬ ወብፁዕ ፍኖትየ ዘየዓቅብ ።
ሕጌንም የሚጠብቅ ሰው ንዑድ ነው ክቡር
ነው ።
ወይትግሀ ውስተ አናቅጸ ዚአየ እንተ ጸብ
ሐት ።
እየነጋ እየጸባ በበሮቼ የሚተጋ ሰው ንዑድ
ነው ።
ወዘየዓቅብ ረግዛተ ሙባዕየ ።
የመግቢያየን መቃን ምድረክን የሚጠብቅ ሰ
ው ንዑድ ነው ክቡር ነው ።አንድም በመም
ሕራን ጉባኤ የሚተጋ የመምሕራንን ጉባኤ
የሚጠብቅ ሰው ንዑድ ነው ክቡር ነው ።
እስመ ፍናውየ ፍናወ ሕይወት ።
ሕግጋቶቼ ሕይወት የሚያሰጡ ሕግጋት ናቸውና
፴፭ ዘረከበኒ ረከበ ሕይወተ ።
እኔን በመምርነት ያገኘ ሰው ሕይወትን አገኘ ።
ወይደሎ ፈቃዱ ኀበ እግዚአብሔር ።
ፈቃዱ በእግዚአብሔር ዘንድ ይዘጋጅለታል ።
፴፮ ወእለሰ ላዕሌየ ይኤብሱ ይጌግዩ ላዕለ ርእሶሙ
እኔን የሚበድሉ ሰዎች ራሳቸውን ይበድላሉ ።
ወእለሰ ይጸልዑኒ ያፈቅሩ ሞተ ።
እኔንም የሚጠሉ ሰዎች ሞትን ይወዳሉ ።

ምዕራፍ ፱ ።

፩ ጥበብ ሐነጸት ላቲ ቤተ ።
ወልድ ጥበብ ዓለምን ፈጠረች ።
ወዓቀመት ላቲ ፯ተ አዕማደ ።
ሰባቱንም ዕለታት አዘጋጀች ።
፪ ዘበሐት ዘዚአሃ ጥብሐ ።
የሚበላውን ፈጠረች ።
ቶሰሐት ውስተ ስያሃ ዘዚአሃ ወይነ ።
የሚጠጣውን ፈጠረች ።
ወአስተዳለወት ዘዚአሃ ማዕደ ።
ማዕዱንም አዘጋጀች ።
፫ ወፈነወት ዘዚአሃ አግብርተ ።
ፀሐይ ጨረቃን ፈጥራ ወደዚህ ዓለም ሰደደች
እንዘ ትጼውዕ በነዋኅ ስብከት ።
ሰውን ብዙ ትምርትን በማስተማር ።አንድም
በማስተማር ስትጠራ ።
፬ እንዘ ትብል ዘአብድ ውእቱ ይግኀሥ ኀቤየ ።
አለዋቂ የሆነ ሰው በፀሐይ በጨረቃ ተመራ
ምሮ ወደኔ ይምጣ ስትል ።
ወለዘሂ የሐፅፆሙ አእምሮ ።
ዕውቀት ያነሳቸውን ሰዎች ስትጠራ ።በስነ ፍ
ጥረት እየተመራመሩ የተመለሱ ሰዎች አሉና

፭ ትቤ ንዑ ብልዑ ኅብስትየ ወስትዩ ወይንየ
ዘቀዳሕኩ ለክሙ።
የፈጠርኩላችሁን እንጀራውን ኑ ብሉ ወይኑ
ንም ጠጡ አለች።አንድም ጥበብ ወልድ ለሰ
ማደሪያ የሚሆን አዳምን ፈጠረች፤፯ቱንም
ሕዋሳት ፈጠረች ። ፯ቱ ሕዋሳት ምንና ምን
ናቸው ቢሉ ዓይን ጆሮ አፍ አፍንጫ እጅ
እግር ንዑስ መሌሊት።አንድም ከንገት በላይ
ባለው ያበቃሉ ሁለት ዓይን ሁለት ጆሮ ሁ
ለት አፍንጫ አፍ።አንድም ፳ቱን ሕዋሳተ
አፍአ ፪ቱን ሕዋሳተ ውስጥ ፈጠረች።አን
ድም ያዘዋውሩትምአል ፳ቱን ሕዋሳተ ውስጥ
፪ቱን ሕዋሳተ አፍአ ፈጠረች።ጥበሐ አእም
ሮን ወይነ አእምሮን ማዕደ አእምሮን ፈጠረ
ች።ነቢያትን ሾማ ወደዚህ ዓለም ሰደደች።
ብዙን በማስተማር።አንድም ብዙ ለማስተማ
ር ሰውን ስትጠራ አላዋቂ የሆነ ሰው ከነዚህ
ተምሮ ወደኔ ይምጣ ስትል ዕውቀት ያነሳቸ
ውን ሰዎች ስትጠራ።አንድም ጥበብ ወልድ
የሰ ማደሪያ የሚሆን ሥጋን ፈጠረች በኢሳ
ይያስ የሚቆጠሩ ፯ቱን ሀብታት ፈጠረች።
አንድም ጥበብ ወልድ ቤተ ክርስቲያንን ሠ
ራች ፯ቱንም ልዑካን ሾመች ፯ቱ ልዑካን
ማን ማን ናቸው ቢሉ ቄስ ንፍቅ ቄስ ዲያ
ቆን ንፍቅ ዲያቆን አናጕንስጢስ መዘምር ዓ
ፃዊ ኆኅት።አንድም በቅዳሴ ጊዜ የሚነበቡ
፯ቱን መጻሕፍት ሠራች።፯ቱ መጻሕፍት ም
ንና ምን ናቸው ቢሉ ፬ት ወንጌል ጳውሎስ
ሐዋርያ ግብረ ሐዋርያ።አንድም ፯ቱን መዓር
ጋት ሠራች ሊቀ ጳጳስ፤ጳጳስ፤ኤጲስ ቆጶስ
ቄስ፤ዲያቆን ንፍቅ ዲያቆን ከዚያ በታች ያሉ
ትን አንድ ወገን አድርጎ።አንድም ለምእመ
ናን የሚነገሩ ፯ቱን መጻሕፍት ሠራች ወንጌል
ጳውሎስ ሐዋርያ ግብረ ሐዋርያ ቀለምሲስ ሲ
ኖዶስ ዲድስቅልያ፤ዲድስቅልያና ሲኖዶስ ፩ወ
ገን ነው ብሎ መጽሐፈ ኪዳን፤ሥጋዋን ደሟ
ን ሰጠች ማዕድ ለማለት ደገመው።አንድም
መስቀልን አዘጋጀች።ሐዋርያትን ሾማ ሰደደ

ች ብዙ ትምርትን በማስተማር፤አንድም ብዙ
ትምርትን ለማስተማር ሰውን ስትጠራ።አላ-
ዋቂ የሆነ ሰው ከነዚህ ተምሮ ወደኔ ይምጣ
ስትል።እውቀት የሌላቸውን ሰዎች ስትጠራ
ያዘጋጀሁላችሁን ሥጋዬን ኑ ብሉ ደሜን ጠ
ጡ አለች።
፮ ወኅድግዋ ለዕበድ።
ስንፍናንም ተዋት አለች ። አንድም ። ስንፍና
ን ተዋት ብሎ እሱ ይመክራል።
ወኅሡ አእምሮ ከመ ትሕየዉ።
በሕይወት ትኖሩ ዘንድ እውቀትን ፈልጉ አለ
ች አንድም ።በሕይወት ትኖሩ ዘንድ እውቀት
ን ፈልጉ ብሎ ይመክራል።
አርትዑ አእምሮ በጠይቆ።
በመረዳት እውቀትን ቀንታችሁ ተማሩ ።
፯ ዘይሜሕሮሙ ለእኩያን ይነሥእ ሎቱ ኃሣረ
ክፉ ሰዎችን የሚያስተምር ሰው መከራ ይቀ
በላል።
ወዘይጌሥጾ ለረሲዕ የሐይስ ርእሶ።
እግዚአብሔርን የሚዘነጋ ሰውን የሚመክር
የሚያስተምር ሰው ራሱን ያስነቅፋል እገሌ
እገሌን መክሬ አስተምሬ እመልሳለሁ ብሎ
ነው የሚደክመው ተብሎ።
፰ ኢትዘልፎሙ ለእኩያን ከመ ኢይጽልኡከ።
እንዳይጸሉህ ክፉ ሰዎችን አታስተምራቸው።
፱ ዝልፎ ለጠቢብ ውያፈቅረከ።
ብልህ ሰውን ግን አስተምረው ይወድሀል።
አብድሰ ይጸልአከ።
አላዋቂ ሰው ግን ይጠላሃል።
ሀበ ለጠቢብ ምክንያተ።
ለብልህ ሰው እንዲህ ብታደርግ በጎ ነበር ብ
ለህ አመልክተው።
ወያፈደፍድ ጥበበ።
ጥበብን ያበዛል።
አምሮ ለጠቢብ።
ለብልህ ሰው ጥበብን አመልክተው።
ወይዌስክ ተወክፎ።
በጥበብ ላይ ጥበብን ይጨምራል።

፲ ቀዳሚሃ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ።
የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት
እግዚአብሔርን ማምለክ ነው
ወምክረ ቅዱሳን አእምሮ ።
የቅዱሳንም ምክራቸው እውቀት ነው ። አንድ
ም እውቀት የቅዱሳን ምክራቸው ነው ።
ወአእምሮ ሕግሰ ለልብ ኄር ውእቱ ።
ሕግንም ማወቅ ለልቡና ስምሙ ነው ። አንድም
ለበጎ ልቡና ነው ። አንድም አናብ ። ሕግንም
ማወቅ ለበጎ ሰው ልቡና ነው ።
፲፩ በዝ ሥርዓት ብዙኃ መዋዕለ ተሐዩ ።
በዚህ ሥራህ ጸንተህ ብዙ ዘመን ትኖራለህ
ወይትወሰከከ ዓመታተ ሕይወትከ ።
በሕይወት የምትኖራቸው ዘመኖች ይጨመሩል
ሃል ።
፲፪ ወልድየ እመ ጠቢበ ኮንከ ለርእስከ ጠቢበ ት
ከውን ለቢጽከ ።
ልጄ ለራስህ ብልህ አዋቂ ብትሆን ለባልንጀራ
ህም ብልህ አዋቂ ትሆናለህ ።
እመሰ እኩየ ኮንከ ለባሕቲትከ ትቀርህ እኪ.ተ
ክፉ ብትሆን ግን ትቀደዋለህ ። አንድም ትቁ
ርም ይላል ፈጽመህ ትማረዋለህ ።
ዘያስተዳሉ ሐሰተ ከመ ዘያስተዳሉ ነፋሳተ ።
ሐሰትን የሚያዘጋጅ ሰው ነፋሳትን እንደሚያ
ዘጋጅ ነው ።
ወውእቱ ዘይዴግን ዖፈ ዘይሠርር ።
የሚበር ወፍንም እንደሚከተል ነው ።
እንዲህ ማለት ትግሬ ወርደህ አንድ አሞሌ
ወልቃይት ጠገዴ ሂደህ አንድ ጋቢ ደምቢያ
ወርደህ አንድ ማድጋ ሽምብራ አማራ ተሻግ
ረህ አንድ ማቅ እሰጥሃለሁ ቢሉት ይህን አ
ምኖ የሚሄድ ሰው ጉም ዘገን ዖፈ ንዳ ይባላል
ወኀደገ ፍናወ ዓፀደ ወይኑ ።
የወይን ቦታ ሥራውንም ተወ ።
ጥንቱን ኑሮት አይደለም ሳብጅ ቢል ይቻለ
ው ነበርና ።
ወመንኰራኵረ ወፍረ ዚአሁ ረሥዓ ።
የሚሰማራበት ሥራውንም ዘነጋ ።
ወየሐውር ውስተ በድው ገዳም ። ወደ
ምድረ በዳም ይሄዳል ።
ወምድር እንተ ተሠርዓት ለጽምዕ ።
ለጽምዓ ሥጋ ወደተሠራች ምድርም ይሄዳል
ወያስተጋብእ በእደዊሁ ዘኢይፈሪ ወኢይበቍዕ
በቃሉም የማይረባ የማይጠቅም ገንዘብን ይሰ
በስባል ። የብረት ቆሎ የደንጊያ ንፍሮ እንዲሉ
አንድም ። ጣዖትን የሚያመልክ ሰው ነፋስን
እንደሚያዘጋጅ ዖፍን እንደሚከተል ነው ጉ
ም ዘገን ዖፈ ንዳ ይባላል ። የሕጉ ማደሪያ የ
ሚሆን የልቡናው ሥራን ተወ ። ወደገነት የ
ሚገባበትን ሥራንም ዘነጋ ። ተፈርዶበት ከጻ
ድቃን ምድረ በዳ ወደሆኑ ወደገሃነም ይሄዳል
ለጽምዓ ነፍስ ወደተሠራችም ወደገሃነም ይሄ
ዳል ። በጁም ረድኤት ክብርን የማያስገኝ የማ
ይረባ የማይጠቅም መሥዋዕትን ለጣዖት ያቀር
ባል ። ዘርዑ ነፋሰ ወአረሩ ዐውሎ እንዲል ።
፲፫ ብእሲት ዕብድ ወመግዕዝት ጽንሰተ ኅብስት ት
ከውን ።
የማትፈትል የማትሰፋ ተነዛናጋና ተወዛዋጋና ሴ
ት አንድ እንጀራን የተቸገረች ትሆናለች አን
ድም ስትወጣ ስትገባ እየጠለቀጠች የንጀራ እር
ጉዝ ትሆናለች ። አንድም ፣ ምግባር ትሩፋት የማ
ትሠራ ነፍስ ከጸጋ ክብር የተቸገረች ትሆናለች
እንተ ኢተአምር ኃፊረ ምንተኒ ።
ምንምን ኃፊረ ገጽ የማታውቅ ብሎ ቀጸለላት
፲፬ ወነበረት ውስተ አንቀጸ ቤታ ወውስተ ምንባሬ
ገሃደ ።
ተገልጻ በቤቷ ወንበሯን ዘርግታ ትቀመጣለች
ወውስተ መርሁብ ፣ ወዳደባባይም ትመለከታለች
፲፭ ወትጼውእ ኀላፍያተ ፍኖት እለ ያረትዑ ፍኖ
ቶሙ ።
ኀዳናቸውን አቅንተው የሚሄዱ መንገደኞችን
ም ትጠራለች ።
፲፮ እለ እምውስቴቶሙ አብድ ይቀርብ ኀቤሃ ።
ከነዚህ አላዋቂ የሆነ ወደሷ ይቀርባል ።
ወለዘሂ የሐፅፆ አእምሮ ትኤዝዞ ።
እውቀት ያነሰውን ሰው ታዝዘዋለች ።

ወትብሎ ኅብስተ ኅቡዓ አስተኃዊዘከ ግሥሥ
የላቀ እንጀራ እንዲወደድ የምወደድ እኔን
አሰማምረህ አጠፋፍጠህ ያዘኝ ትለዋለች።
፲፯ ወማየ ሠርቅ መዐርዒረ ስተይ ።
የምሥራቅ ውኃ እንዲወደድ የምወደድ እኔ
ን ። አንድም ። የሥርቆት ውሀ እንዲወደድ የ
ምወደድ እኔን አሰማምረህ አጣፍጠህ ያዘኝ
ትለዋለች ።
ወውእቱሰ ኢየአምር ከመ እምኃያላን በኀቤ
ሃ ይትኀጐሉ።
እሱ ግን ከኃያላኑ ወገን በሷ እንዲጠፉ አያ
ውቅም ።
፲፰ ወመጽፈርተ ሲኦል ይትረከብ ውስተ ቤታ ።
በቤቷም ለመቃብር የሚያበቃ መከራ እንደ1
ኝ አያውቅም ።
ወባሕቱ ቅንጽ ። ነገር ግን ፈጥነህ ሂድ ።
ወኢትጐንዲ ውስተ መከና፣
በቦታዋም አትዘግይ ።
ወኢታውትር ዓይነከ ኀቤሃ ።
ባይንህም ወደሷ አትመልከት ፤
ከመ ዘትትዓደው ፈለገ ነኪር ።
እንዳንድ አይጠጣሽ እንደሾተል ማጠቢያ ካለ
በታ ጥሬ ቆርጥሚ ውሀ ጠጥቼ ጠል ነስቼ ል
ሂድ እንዳትል ፈጥነህ እንድትሄድ ፈጥነህ ሂድ
ወእማየ ነኪር ረኃቅ ።
እንደ ሾተል ማጠቢያ እንዳንድ አይጠጣሽ
ካለ ውሀ ራቅ ። አንድም ። ከጐልማሳ ሚስትራቅ
ወእማየ ነኪር ኢትስተይ ።
እንዲህ ካለ ውሀ እጠጣለሁ አትበል ። አንድ
ም ፣ ከጐልማሳ ሚስት ፈቃዴን እፈጽማለሁ አ
ትበል ።
ከመ ብዙኃ መዋዕለ ትሕየው ።
ብዙ ዘመን ትኖር ዘንድ ፣
ወይትዌሰከከ ዓመታተ ሕይወት ።
ይህን ያደረግህ እንደሆነ በሕይወት የምትኖር
ባቸው ዘመናት ይጨመሩልሃል ።

ምዕራፍ ፲ ።

፩ ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ አባሁ ።
የተማረ ልጅ አባቱን ደስ ያሰኛል ።
ወወልድ አብድ የሐዝና ለእሙ ፤
ያልተማረ ልጅ ግን እናቱን ያሳዝናታል ።
፪ ኢይበቍዖ መዛግብት ለኃጥአን ።
ለኃጥአን ድልብ አይጠቅማቸውም ካልሰጡት
ካልመጸወቱት ።
ጽድቅሰ ታድኅን እሞት ።
ምጽዋት ግን ከሞተ ሥጋ ከሞተ ነፍስ ታድ
ናለች ፤
፫ ኢያስተዔንስ እግዚአብሔር ነፍሰ ጻድቅተ ።
የጻደቀች ሰውነትንም እግዚአብሔር ጾጋ ከብ
ር ነስቶ አያስቸግራትም ።
ሕይወተ ረሲዓን እምድር የአትት ፤
የኃጥአን አናዋርን ግን ከመንግሥተ ሰማይ ያ
ርቃል ።
፬ እድ ሐከይ ብእሴ ያቴሕት ።
የማይጽፍ የማይደጕስ የማያርስ የማይቆፍር
እጅ ሰውን ያዋርዳል ።
ወእድ ጽኑዕ ያብዕል ።
የሚጽፍ የሚደጕስ የሚያርስ የሚቆፍር እጅ
ግን ሰውን ያከብራል ። አንድም የማይሰጥ የ
ማይመጸውት እጅ ሰውን ያዋርዳል የሚሰጥ
የሚመጸውት እጅ ግን ሰውን ያከብራል ።
ወልድ ምሑር ጠቢበ ይከውን ።
የተማረ ልጅ ብልህ አዋቂ ይሆናል ።
ወአብድሰ ላእከ ይሬሲ ርእሶ ።
ያልተማረ ልጅ ራሱን መልከተኛ ያደርጋል
ቆላ ወርደህ ነጭ ፤ ደጋ ወጥተህ ገብስ ሸምት
ይባላል ።
ድኅነ እመርቄ ወልድ ጠቢብ ።
የተማረ ልጅ ግን ከመልከት ዳነ ፤ ከተማረ ተ
ቀምጠህ አስተምረን ይሉታል እንጂ ። ደጋ
ወጥተህ ገብስ ቈላ ወርደህ ነጭ ሸምት አይ
ሉትምና ። አንድም ያልተማረ ልጅ ራሱን ለ

ሊያብሉስ መልከተኛ ያደርጋል።የተማረ ልጅ ከገሃነመ እሳት ዳነ።
፭ ወልድ ጠቢብ ይትኄበር በማእረር።
የተማረ ልጅ በመከር ጊዜ ይሠራል።
ወወልድሰ አብድ ይነውም በማእረር።
ያልተማረ ልጅ ግን በመከር ጊዜ ይተኛል
እንድም የተማረ ልጅ በዘመነ ሐዲስ ምግበ ር ትሩፋት ይሠራል።ያልተማረ ልጅ ግን በ ዘመነ ሐዲስ ምግበር ትሩፋት አይሠራም።
ነሣኤ ነፍስ ይከውን በውስተ ዓውድ ወልድ ኃጥእ።
ኃጥእ ልጅ በሸንጎ ሐሰት መስክሮ ነፍስ የ ሚያስገድል ይሆናል።
፮ በረከተ እግዚአብሔር ውስተ ርእሰ ጻድቃን
የእግዚአብሔር በረከቱ በጻድቃን ራስ ጸንቶ ይኖራል።
አፈ ረሲዓን ይፌጽም ላሀ ግብተ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አፍ ድንገት ኀዘን መጥቶባቸው ልቅሶን ይጨርሳል።እን ድም።ይፌጽም ላሀ ይላል ልቅሶ ሕገ እግዚ አብሔርን የዘነጉ ሰዎችን አፍ ይዘጋል እ ልቅሰው አልቅሰው ጉሮሮአቸው ይዘጋልና
፯ ዝከረ ጻድቃን ምስለ ውዳሴ።
የጻድቃን ስም አጠራር ከምስጋና ጋራ ሲ ጠራ ይኖራል።
አብርሃም ዘበላዕሌሁ ሰላም።ሕዝቅያስ ዘበላ ዕሌሁ ሞገሰ ዳንኤል ዘበላዕሌሁ ሣሀል እ ንዲል።
ወስመ ረሲዓን ይጠፍእ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ስም ግን። አይጠራም።
፰ ጠቢብ ይትዌከፍ ትእዛዘ።
ብልሀ ልቡና ያዘዙትን ይቀበላል።
ወዘኢይትዔገሥ በከናፍሪሁ በማዕቀፍ ይወድቅ
በከንፈሩ ክፉ ነገር ከመናገር የማይታገሥ ሰው በመከራ ይሰነክከላል።
፱ ዘየሐውር በየዋሃት የሐውር እሙነ።
በ፲ቱ ቃላተ እሪት ጸንቶ የኖረ ሰው ጠላ ት ጠፍቶለት ተዘልሎ ይኖራል። እሥሩን ቃላት የዋሃት አላቸው የዋሃት የሚያስተ ምሩ ስለሆነ።
ወዘሰ ይትሀወክ ፍናዊሁ ይትከሠት፤
ኃጢአት ለመሥራት የሚታወክ ሰው ሥራ ው ይገልጥበታል።
፲ ወዘይትቃጸብ በአዕይንቲሁ ለእከይ ያስተጋ ብእ ለሰብእ ኀዘነ።
ለክፉ ነገር ባይኑ የሚጠቃቀስ ሰው በሰው ኀዘንን ያመጣል።
ወዘሰ ይዘልፍ ገሀደ ሰላመ ይገብር።
እንተ በድለሃል አውስ ካስ የሚል ሰው ግ ን ፍቅርን ያመጣል።እንድም፤ዘይዘልፍ ይላ ል ራሱ በድያለሁ ልካስ ላውስ የሚል ግን ፍቅርን ያደርጋል።
፲፩ ነቅዓ ሕይወት ውስተ እፈ ጻድቃን።
የሕይወት መገኛ የሚሆኑ ዓሠርቱ ቃላት በ መምሕራን አፍ ሲነገሩ ይኖራሉ።
ወለአፈ ረሲዓን ይከድኖ ኃጕል።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አፍን ግን ጥ ፋት ይሸፍነዋል አለ ሳያስተምሩ ይሞታሉ
፲፪ ጽልዓ ያነሥእ መዓተ።
ቍጣ ፀብን ያነሣል።እንድም፤ጥል መዓትን ያነሣል።
ወኵሎሙ እለ ኢይትገዓዙ ይከድኖሙ ፍቅር
የማይጣሉን ሰዎች ሁሉ ፍቅር ይሸፍናቸዋል
እንድም።ይትገዓዙ ይላል ተጣልተው ተዋቅ ሰው የታረቁን ሰዎች ሁሉ ፍቅር ይሸፍናቸ ዋል ከዚያ በኋላ ፍቅሩ ይጸናልና።
፲፫ ብእሲ ጠቢብ እምከናፍሪሁ ያወጽእ ጥበበ
ብልሀ ሰው ተከንፈሩ ጥበብን አውጥቶ ይ ናገራል።
በበትር ይዘበጥ ብእሲ ዘእንበለ ልብ።
አእምሮ የሌለው ሰው በበትረ እግዚአብሔር ይመታል፤እንድም ይዘብጥ ይላል እሱ ይማታል
፲፬ ጠቢብ የኀብእ አእምሮ።
ብልሀ ሰው ዕውቀትን ይሠውራል።
አፍ ጕጕዕ ይቀርብ ለቅጥቃጤ።

ችኩል አፍ ለጥፋት ይቀርባል ።እንደ ሁለት
ትግሮች አረቦች ወንድማቸው ጠፍቷቸው
ይፈልጋሉ እንዲህ ያለ ሰው አላያችሁም አ
ሏቸው ትማልም ቀትልዋ አሏቸው ወንድ
ማችንን ገደልን ሲሉ እንተዋቸዋለን ብለው
ገድለዋቸዋል ።
፲፭ ጥሪቶሙ ለአብዕልት ሀገር ጽንዕት ።
የባለጸጎች ብዕላቸው የጸናች ሀገር ናት እን
ደ ባልያ እንደ ቃብቲያ የጸናች አምባ ናት
አንድም የአብዕልተ አእምሮ ዕውቀታቸው
እንደ ባልያ እንደ ቃብቲያ የጸናች አምባ
ናት ያች ተሌሊት ሰባሪ ተቀን ወራሪ እ
ንድታድን ተመከራ ታድናቸዋለች ።
ቅጥቃጤሆሙ ለረሲዓን ንዴተ አእምሮ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ጥፋታቸው
ከውቀት መቸገራቸው ነው ።
፲፮ ግብረ ጻድቃን ሕይወተ ይገብር፤
የጻድቃን ሥራቸው ሕይወትን ይሰጣል ።
ወፍሬ ረሲዓን ኃጢአት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ፍሬ ነገ
ራቸው ኃጢአት ነው ።
፲፯ ፍናወ ሕይወት የዓቅብ ተግሣጽ ።
ምክር እዝናት እነሆ ዐሠርቱ ቃላትን እንዲ
ጠብቁ ያደርጋል ።
በተግሣጽ ዘኢይዘለፍ ይስሕት ።
በምክር እዝናት የማይዘለፍ ሰው ተሕገ እ
ግዚአብሔር ወጥቶ ይስታል ።
፲፰ ይከድና ጽልዓ ከናፍር ልሙጻት ፤
ግቢዝ እንደበቶች ቂማቸውን ይሰውራሉ ፤
ወእለሰ ያወጽኡ ፅዕለተ ዓብዳን እሙንቱ
በደላቸውን የሚናገሩ ሰዎችም አለዋቆች ና
ቸው ፤ አንድም ልዝብ አንደበቶች ጽላቸውን
ይሰውራሉ ፤ ተጻልተው አልተጻላንም ይላሉ
ስድባቸውን የሚናገሩ ሰዎች ግን አላዋቆች
ናቸው ።
፲፱ እምብዝኃ ነገር ኢያመሥጥ ኃጥአ እምኃጢ
አት ።
ኃጥእ ሰው ብዙ ነገር ከመናገሩ የተነሣ ከ
ኃጢአት አያመልጥም ከብዙው አንዱ ኃጢ
አት ሳይሆን አይቀርምና ። አንድም ብዙ መ
ናገር ቅሉ ኃጢአት ነውና ።
ወዘይምሕከስ በከናፍሪሁ ማእምረ ይከውን ።
በከንፈሩ ብዙ ነገር መናገርን የሚሸልግ ሰው
ግን አዋቂ ይሆናል ፤
፳ ብሩር ርሱን ልሳነ ጻድቅ ።
የጻድቅ ሰው አንደበት የጸራ ብር ነው ።
ወልበ ረሲዓን የሐፅፅ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ልቡናቸ
ው ከውቀት ይጎድላል ።
፳፩ ከናፍረ ጻድቃን የአምራ ነዋኀ ።
የጻድቃን ከናፍሮቻቸው መጻእያትን ይናገ
ራሉ ።
ወዓብዳንሰ በንዴተ አእምሮ ይመውቱ ።
ኃጥአን ግን ከውቀት በመቸገራቸው መጻእ
ያትን ሳይናገሩ ይሞታሉ ።
፳፪ በረከተ እግዚአብሔር ውስተ ርእሰ ጻድቃን
የእግዚአብሔር በረከት በጻድቃን ራስ ጸንታ
ትኖራለች ።
ይእቲ ታብዕል ።
ይህች ታከብራለች ።
ወኢታመጽእ ኅዘነ ውስተ ልብ ።
በልቡናም ኅዘንን አታመጣም ።
፳፫ በሰሐቁ ዓብድ ይገብር እኩየ ።
አለዋቂ ሰው የሳቀ እየመሰለ ክፉ ሥራን
ይሠራል ። አንድም በተሾመ ጊዜ ክፉ ሥ
ራን ይሠራል ፤
ወጥበቡ ለብእሲ ትወልድ አእምሮ ።
የሰው ጥበቡ እውቀትን ታስገኛለች ።
፳፬ ውስተ ኃጕል ረሲዕ ይትመየጥ ።
ረሲዕ ሰናከሬም በኑ ግልፎ ዘያድኅን በኢ
የሩሳሌም ወደማለት ይመለሳል ።
ፍትወቱ ለጻድቅ ሥምርት በኀበ እግዚአብ
ሔር ።
የጻድቅ የሕዝቅያስ ጸሎቱ ምጽዋቱ ግን በእ
ግዚአብሔር ዘንድ ሥምርት የተወደደች ናት
፳፭ በኅልፈተ ዓውሎ ይማስን ረሲዕ ።

እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰናክሬም በነፋስ ይጠ
ፋል ። እንድም ። በቅዱስ ሚካኤል ይጠፋል
ጻድቅሰ ተግሂሦ ለዓለም ይድኅን ።
ጻድቅ ሕዝቅያስ ግን ከኃጢአት ርቆ ለዘላ
ለሙ ይድናል ።
፳፮ ከመ ቆዕ ከንቱ ለስነን ።
ጨርቋ ለጥርስ እንዳይመች ፍርጥ ፍርጥ እያለ
ወጢስ ለዓይን ።
ጢስም ላይን እንዳይመች።
ከማሁ ኃጢአት ለእለ አጥረይዋ ።
ኃጢአትም ገንዘብ ላደረጓት ሰዎች አትመቻ
ቸውም ።
፳፯ ፈሪሃ እግዚአብሔር ያነውኅ መዋዕለ ።
እግዚአብሔርን መፍራት እግዚአብሔርን ማም
ለክ ዘመንን ያበዛል ።
ወዓመተ ረሲዓንሰ ይውሕድ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ዘመናቸው
ያንሳል ።
፳፰ ትጐነዲ ትፍሥሕት ምስለ ጻድቃን።
ተድላ ደስታ ተጻድቃን ጋራ ትኖራለች
ተስፋሆሙ ለረሲዓን ይትኃጐል ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ተድላ ደስታ
ቸው ግን ትጠፋለች ።
፳፱ ጽንዑ ለኄር ፈሪሃ እግዚአብሔር ።
የደግ ሰው ጽናቱ እግዚአብሔርን መፍራት እ
ግዚአብሔርን ማምለክ ነው ።
ወቅጥቃጤ ለእለ ይገብሩ እኩየ ።
ክፋት የሚሠሩ ሰዎች ጥፋት ይመጣባቸዋል
፴ ጻድቅሰ ለዓለም ኢይኤብስ ።
ጻድቅ ሰው ለዘላለሙ አይበድልም ።
ወረሲዓንሰ ኢየኀድሩ ውስተ ምድር ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን በዚህ ዓለም
ኃጢአት ሳይሠሩ ፩ ቀን አያድሩም ።
፴፩ አፈ ጻድቃን ይነብብ ጥበበ ።
የጻድቃን አፍ ጥበብን ይናገራል ።
ወልሳነ ዓመፂ ይትኃጐል ።
የበደለኛ ሰው አንደበት ግን ጥበብን አይናገ
ርም ይጠፋል ።
፴፪ ወከናፍረ ጻድቃን ያውኅዝ ሞገሰ ። የጻድ
ቃን ከንፈር የተወደደ ዕውቀትን ይናገራል ።
ወአፈ ረሲዓን ይትከላዕ እምእምር ።
የረሲዓን አፍ ግን ከማወቅ ይከለከላል ።

ምዕራፍ ። ፲፩

፩ መዳልወ ዓመፃ ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ።
አባይ ሚዛን አንድም አባይ ዳኛ አባይ መ
ምር በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ።
መዳልወ ጽድቅሰ ኅሩይ ሎቱ ።
እውነተኛ ሚዛን አንድም እውነተኛ ዳኛ እው
ነተኛ መምሕር ግን በእግዚአብሔር ዘንድ የተ
መረጠ ነው ።
፪ ኀበ ቦ ፅዕለት ሀየ ሀሎ ኃሣር ።
ስድብ ካለ ዘንድ ተዋርዶ አለ ፡ አለ፡ከተሳደበ ዘ
ንድ ይዋረዳል ። አንድም ስድብ ካለበት ዘንድ
ይዋረዳል ።
፫ አፈ የዋሃን ይትሜሃር ጥበበ ።
ያልተማሩ ሰዎች አፍ ጥበብን ይማራል ።
ወተፍጻሜቶሙሰ ለጻድቃን ትመርሆሙ ።
ጻድቃን በውቀት ፍጹም መሆናቸው ግን ወ
ደጸጋ ወደክብር ትመራቸዋለች ።
ወዕቅጸቶሙ ለረሲዓን ትፄውዎሙ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች በኃጢአት መሰነ
ካከላቸው ወደገሃነም ትመራቸዋለች።
፬ ኢይበቍዕ ንዋይ ለዕለተ መዓት ።
ምድራዊ ንጉሥ በተቈጣበት ጊዜ ገንዘብ
አይረባም አይጠቅምም አስቀድሞ ካልሰጡት
አንድም ሰማያዊ ንጉሥ በተቈጣ ጊዜ ገንዘብ
አይረባም አይጠቅምም ካልሰጡት ካልመጸወ
ቱት ።
ወጽድቅሰ ታድኅን እሞት ።
ምጽዋት ግን ከሞተ ሥጋ ከሞተ ነፍስ ታድ
ናለች ።
፭ መዊቶ ጻድቅ ኅደገ ንስሐ ።
ጻድቅ ሰው ከሞተ በኋላ በሰው ልቡና ጸጸ
ትን ተወ እንደ ኢዮስያስ፡ዝ ምስሐግ ዘኢዮ
ስያስ እንዲል ።

ጉቡዓ በእድ ይከውን ወሰሐቀ ሞቱ ለረሲዕ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ሞቱ በጅ እንደ
ተያዘ ወርቅ ይሆናል ያ ደስ እንዲያሰኝ ደስ
ያሰኛልና አጋና ይማቱበታል አጽፋኛ አላጽፋ
ሀ ይባባሉበታል ።
ጽድቁ ለንጹሕ ያረትዕ ፍኖቶ ።
የንጹሕ ሰው ጽድቁ ሥራውን ያቀናለታል ።
ወኃጢአትሰ ይወርድ ዲበ ረሲአን ።
ኃጢአት ግን እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች
ላይ ትወርዳለች ።
፮ ጽድቆሙ ለራትዓን ትባልሆሙ ። የደ
ጋግ ሰዎች ምጽዋታቸው ከፍዳ ታድናቸዋለች
በኢያእምሮቶሙ ይትአኀዙ ኃጥአን ።
ኃጥአን ግን አውቀው ባለመመጽወታቸው በ
ፍዳ ይያዛሉ ።
፯ መዊቶ ብእሲ ጻድቅ ኢየኀጕል ተስፋሁ ።
ጻድቅ ሰው ከሞተ በኋላ ዋጋውን አያጣም ።
ትምክህቶሙ ለረሲአን ትጠፍእ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ የነሰናክሬም ትምክህታ
ቸው ይጠፋል ። አንድም ትምክዕት ይላል ቍ
ጣቸው ይጠፋል ።
፰ ጻድቅሰ እማእገት ያመሥጥ ።
ጻድቅ ሕዝቅያስ ግን ከመከራ ያመልጣል ።
ወቤዛ ዚአሁ ይትወሀብ ረሲእ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰናክሬም ግን ለሱ ቤ
ዛ ሆኖ ይሰጣል ።
፱ ውስተ አፈ ረሲዓን መስገርት ለሀገር ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች አፍ በሀገር መ
ከራ ይመጣል ።
ወተፅውቆ ጽድቅሰ ፍኖት ሠናይት ።
እውነተኛ ሕግን ማወቅ መረዳት በጎ ሥራ ነው
፲ በኂሩተ ጻድቃን ትረትዕ ሀገር ።
በሁለቱ ነገድ በጕነት ኢየሩሳሌም ትቀናለች
ወበኀጕሎሙ ለረሲአን ትትፌጻሕ ።
እግዚአብሔርን በዘነጉ ባስሩ ነገድ ጥፋት ሰ
ማርያ ደስ ይላታል ።
፲፩ በበረከቶሙ ለራትዓን ትትሌአል ሀገር ።
በነቢያት ጸሎት ሀገር ከፍ ከፍ ትላለች ።
ወበአፉሆሙ ለረሲዓን ትትገፌታዕ ። እግ
ዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች አፍ ትጠፋለች ።
፲፪ ይሜንኑ ሰብአ ሀገር ነዳየ ጠቢበ ።
በሀገር ያሉ ሰዎች ብልሁን ድሀ ይንቁታል
ሰብአ ዓብጽ ዮሴፍን ሰብአ ባቢሎን ዳንኤል
ን ይንቁት እንደነበር ።
ወብእሲሰ ጠቢብ ጽማዌ ያመጽእ ።
ብልህ ሰው ጸጥታን ያመጣል ። ቢቆጡት ታ
ግሶ ክፉ ቢናገሩት በጎ መልሶ ፣
፲፫ ብእሲ ዘክልኤ ልሳኑ ይከሥት ምክረ ማኅበር
አንድ ጊዜ ላንዱ አንድ ነገር አንድ ጊዜ ላ
ንዱ አንድ ነገር የሚናገር ሰው በሸንጎ የተ
መከረውን ምክር ይገልጻል ።
ወምእመነ እስትንፋስሰ የኀብእ ነገረ
እንደበቱ የታመነ ሰው ግን የሰማውን ነገር
ይሰውራል ፣ አንድም ። እንደበቀ አንድ ጊዜ
የምናኔ አንድ ጊዜ የዓለማዊን ነገር የሚናገ
ር ሰው በአሰርቱ ቃላተ ኦሪት የሚገኘውን ክ
ብር ይገልጻል ፣ እንደበቱ የታመነ ሰው ግን በ
አሰርቱ ቃላተ ኦሪት የተገኘውን ክብር ይሠ
ውራል ።
፲፬ እለ አልቦሙ ኅዳፍ ይትነገፉ ከመ ቈጽል ።
መምሕር የሌላቸው ሰዎች እንደ ቅጠል ይረ
ግፋሉ ።
መድኃኒት በብዙኀ ምክር ትሄሉ ።
አስሩ ቃላት በብዙ ምክር ጸንቶ ይኖራል ።
፲፭ እኩይ የአኪ ሰበ ይደመር ምስለ ጻድቅ ።
ክፉ ሰው ከጻድቁ ሰው ጋራ ባልንጀራ በሆነ
ጊዜ ክፋቱ ይገለጻል ።
ወይጸልዕ ድምፀ ዑቃቤ ፤
የአሰርቱ ቃላተ ኦሪትን መጠበቅ ይጠላል ።
አንድም ። ድምፀ ዑቃቢ ይላል ዓቃቢ መል
አኩ ድምፁን ይጠላዋል ።
፲፮ ብእሲት ኄርት ታነሥእ ክብረ ለምታ ።
ልባም ሴት ለባሏ ክብርን ታመጣለች ።
ብእሲትሰ መንበረ ኃሣር ይእቲ እንተ ትጸል
እ ጽድቀ ።
መፍተል መስፋትን የምትጠላ ሴት ግን ያመ

ድ ወንበር ናት እንድም ልባም ነፍስ ለሥጋ
ዋ ክብርን ታመጣለች ።ምግባር ትሩፋትን የ
ማትሠራ ነፍስ ግን የዲያብሎስ ማደሪያ ነች
ወኃክይያን እምብዕል ይነድዩ ።
የማያርሱ የማይቆፍሩ የማይጽፉ የማይደጕሱ
ሰዎች ከብዕለ ሥጋ ይቸገራሉ ።
ወጽኑዓንሰ ይዴግኑ ብዕለ ።
የሚያርሱ የሚቆፍሩ የሚጽፉ የሚደጉሱ ሰዎ
ች ግን ክብረ ሥጋን ይከተላሉ ። እንድም ም
ግባር ትሩፋትን የማይሰሩ የማይሰጡ የማይመ
ጸውቱ ከብዕለ ነፍስ ይቸገራሉ ። የሚሰጡ የ
ሚመጸውቱ ምግባር ትሩፋት የሚሠሩ ጻድቃን
ግን ብዕለ ነፍስን ይከተላሉ ።
፲፯ ለነፍሱ ይገብር ሠናየ ብእሲ መሐሪ ።
የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው ለነፍሱ በጎ ሥ
ራን ይሠራል ።
ወያማስን ሥጋሁ ዘኢይምህር ።
የማይሰጥ የማይመጸውት ሰው ግን ሥጋውን
ያጠፋል እንደ ሰዱቃዊ ፈርሽ በስብሽ እቀረ
ለሁ ማለቱ ነው ።
፲፰ ረሲዕ ይገብር ምግባረ ዓመፃ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው የዓመፃን ሥራ
ይሠራል ።
ወለዘርዓ ጻድቃንሰ ዓስብ ሀልው ።
ለጻድቃን ልጆች ግን ኑዋሪ ዋጋ አላቸው ።
፲፱ ወልድ ጻድቅ ይትወለድ ለሕይወት ።
ጻድቅ ልጅ ለሕይወት ይወለዳል፣
ወልደተ ረሲዓንሰ ለሞት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን መፈጠራ
ቸው ለሞት ነው መፈጠራቸውስ ሁሉም ለ
ሕይወት ነው ከሆነ በኋላ እንዲህ አለ ።
፳ ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ጠዋያት ፍናው
በእግዚአብሔር ዘንድ ጠማማ ሥራዎች ርኩ
ሶች ናቸው ።
ወኅሩያን በቅድሜሁ እለ ንጹሐን በፍኖቶሙ
በሥራቸው ንጹሐን የሆኑ ሰዎች ንዑዳን ክ
ቡራን ናቸው ።
፳፩ እደ በእድ ዘይእኅዝ በግፍዕ ኢይድኅን ።
የጉልማሳ ሚስት ተደፋፍሮ የሚጨብጥ ሰው
ከፍዳ አይድንም እንድም እሱ ልስጥ ሲል ባ
ልንጀራው ይህን ብትሰጥ ምን ትውጥ ብሎ
የሚያስቀርበት ሰው ከፍዳ አይድንም እንድም
እደ ነፍሱ ልስጥ ስትል እደ ሥጋው ይህን
ብትሰጥ ምን ትውጥ የሚል ሰው ከፍዳ
አይድንም ።
ወዘይዘርዕሰ ጽድቀ ይነሥእ ዓስበ መሃይምናን
የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው ግን ደጋጎች
የተቀበሉትን ክብር ይቀበላል ።
፳፪ ከመ ውፅበ ወርቅ ውስተ እንፈ ሐራውያ ሕ
ሱም ።
በሯ አፍንጫ ያለ ወርቅ ቀለበት ክፉ እንደ
ሆነ ወርቁስ መልካም ነው ወርቁን አያለሁ ሲ
ል የሯውን መልክ ያየዋል ወርቁ የመልኩ
ን ክፋት እንዲገልጽበት ።
ከማሁ ለብእሲት እኪት ላሕያ ።
የክፉ ሴት ደም ግባቷ መልክ አቀናኑዋ ክፋ
ቷን ይገልጽባታል ተኩላ ተቀብታ አሸብርቃ
ታጥቃ ስትሄድ የማያውቃት ሰው ይች ሴት
የማን ሚስት ናት መልካም ቆንጆ ይላል ዋ
እንዲህ ብታያት ተነዛናጋ ተወዛዋጋ ሰነፍ
ናት ይለዋል አርአያ በለል መልክስ ለፈረ
ስም አለው ብሎ ይነቅፍብታልና ።
፳፫ ፍኖተ ጽድቅ ኵሉ ሠናይ ።
የውነተኛ ሕግ ሁሉ በጎ ነው ።
ተስፋሆሙ ለረሲዓን ይትኀጐል ።
ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች አለኝታቸ
ው ይጠፋል ።
፳፬ ቦእለ ዘዚአሆሙ ይዘርዑ ወያፈደፍዱ ።
ራሳቸው ለጌታ አድረው እያሳረሱ እያስነገ
ዱ ብዕላቸውን የሚያበዙ አሉ ።
ወቦ እለ እንዘ ያስተጋብኡ ያሐፅፁ ።
እየሰበሰቡ ብዕላቸውን የሚያሳንሱ አሉ አለ
የሴት ወይዘሮ የወንድ መኰንን ልጅ እናርስ
ን እንቆፍር እንጽፍን እንደጕስ እያሉ ። እን
ድም የተማሩትን እያስተማሩ ያልተማሩትን
እየተማሩ ጥበባቸውን የሚያሰፉ አሉ ሐዲ

ስ ተምረው እንደሆን ሐዲሱን እያስተማሩ ብ
ሉዩን እየተማሩ ብሉይ ተምረው እንደሆን ብ
ሉዩን እያስተማሩ ሐዲሱን እየተማሩ ሳይማ
ሩ ተምረናል እያሉ ጥበባቸውን የሚያሳንሱ
አሉ ። እንድም ከፍጹምነት ደርሰው ሳሉ የወ
ጣኒ ሥራ እየሠሩ ክብራቸውን የሚያበዙ አ
ሉ የወጣኒ ሥራ ሳይሠሩ ከፍጹምነት ደርሰና
ል እያሉ ክብራቸውን የሚያሳንሱ አሉ ።
፳፭ ወኵላ ነፍስ እንተ ትበርክ ስፍሕት ።
እግዚአብሔርን የምታመሰግን ሰውነት ሁሉ
በአእምሮ የሰፋች ናት ። እንድም ጥልልት ይ
ላል በረድኤተ እግዚአብሔር የለመለመች ናት
ወብእሲ መዓትም ኅሡም ።
ክፉ ሰው ግን ክፉ ነው ።
፳፮ ወዘያበዝኅ ሥርናየ የኀድጎ ለአሕዛብ ።
ስንዴውን የሚያበዛ ሰው ለአሕዛብ ጥሎት ይ
ሞታል በዚህ መላውን መናገር ነው ።
ወይረግምዎ ነዳያን።
ድሆች ከብትህን ለወራሽ ቤትህን ለተኳሽ
ይስጠው እያሉ ይረግሙታል ።
ወበረከት ውስተ ርእሱ ለዘይምሕር ወይ
ሁብ ።
በረከት ግን በሚሰጥ በሚመጸውት ሰው
ጸንቶ ይኖራል ።
፳፯ ዘይሔሊ ሠናየ ይፈቅድ ክብረ ።
ምጽዋትን የሚያስብ ሰው ክብርን ይወዳል
ወዘሰ የኀሥሣ ለእኪት ትረክቦ ።
ማጠራቀምን የሚወድ ሰው ግን ፍዳ ታገኘ
ዋለች ።
፳፰ ወዘይትዌከል በብዕሉ ይወድቅ ።
በብዕሉ የሚታመን ሰውም በመከራ ይሰነክ
ከላል ።
ወዘይትዌከፎሙ ለጻድቃን ይሠርፅ ።
ነዳያንን በምጽዋት የሚቀበል ሰው በረድኤተ
እግዚአብሔር ይለመልማል ፡ ዝራዕ እክለከ
ውስተ መቃብረ ጻድቃን ወዕደው ጻድቃን
የሀልዉ ውስተ ምሳሕከ እንዲል ።
፳፱ ዘኢየዓውቅ ቤቶ ይወርሶ ነፋስ ።
ቤቱን ዓውቆ የማይሠራን ሰው ነፋስ ያፈ
ርስበታል እንድም ። ዓቅሙን የማያውቅ ቤ
ቱን አስፍቶ የሚሠራን ሰው መሸጻሪ ያፈ
ርስበታል ከታላቁ ቤት እንጥፍ ከታላቁ
ቤት ጉዝጉዝ እያለ ከታዳጊ ጌታ ሰግደድ
ያለ ቦታ እንዲሉ ። እንድም ። ቤተ ነፍሱን ዓ
ውቆ የማይሠራን ሰው ዲያብሎስ ያፈርስበ
ታል ።
ይትቀነይ አብድ ለጠቢብ ።
አላዋቂ ሰው ለብልህ ሰው ሲገዛ ይኖራል
እንድም ። አብድ አይሁዳዊ ለጠቢብ ለአብር
ሃም ተስፋ ሲገዛ ይኖራል በጽድቀ አብርሃም
እጸድቃለሁ ይላል ።
፴ እምፍሬ ጽድቅ ይወጽእ ዕፀ ሕይወት ።
እምዕፀ ሕይወት ይወጽእ ፍሬ ጽድቅ ሲል
ነው ከሕይወት እንጨት እውነተኛ ፍሬ ይገ
ኛል ። እንድም እንጻለም ይሆናል ከውነተኛ
ፍሬ በኀ እንጨት ይገኛል እንደዚሁም ሁሉ
ከደግ መምሕር ደግ ደቀ መዝሙር ይገኛል ።
ይሴስላ ግብተ ነፍሳተ ዓማፅያን ።
የበደለኞች ሰዎች ሰውነታቸው ድንገት ይ
ጠፋሉ ።
፴፩ ወሰበ ጻድቅ እምፅፁብ ይድኅን ። ፩ ጴጥ ፫ ፲፰ ።
ጻድቅ ሰው የሠራው ትሩፋቱ የመጸወተው
ምጽዋቱ አልበቃው ብሎ በጭንቅ የሚድን
ከሆነ ።
ኃጥእ ወዓማፂ በአይቴ ያስተርኢ ።
ኃጥእ ሰው በደለኛ ሰው በእግዚአብሔር ዘ
ንድ በባለሟልነት እንዴት ይገለጻል ።

ምዕራፍ ፲፮ ።

፩ ዘያፈቅር ተግሣጸ ያፈቅር አእምሮ ።
ምክር እዝናትን የሚወድ ሰው ዕውቀትን ይ
ወዳል ።
ወዘይጸልእ ተግሣጸ አብድ ውእቱ ።
ምክር እዝናትን የሚጠላ ሰው ግን አላዋቂ
ሰው ነው ።
፪ ይኄይስ ዘረከበ ሞገሰ በኀበ እግዚአብሔር ።

ምግባር ትሩፋት ሠርቶ ሰጥቶ መጽውቶ
በእግዚአብሔር ዘንድ ባለሟልነትን ያገኘ
ይሻላል ።
ወብእሲሰ ዓማፂ ይትሔየይ ።
በደለኛ ሰው ግን ቸል ይባላል ከንዲህ ያለው
ሰው ከእግዚአብሔር ዘንድ ባለሟልነትን ያ
ገኝ ይሻላል ።
፫ ወዘኢይረትዕ ሰብእ እምዓመፃ ይትኀጐል ።
ከኃጢአት የማይርቅ ሰው ይጠፋል ።
አሥራወ ጻድቃን ኢይትመሐዋ ።
የጻድቃን ልጆች ግን አይጠፋም ።
፬ ብእሲት አዛዝ አክሊል ለምታ ።
ልባም ሴት ለባሏ ዘውድ ናት ዘውድ እን
ዲያስከብር ታስከብረዋለች ። እንድም ። ልባም
ነፍስ ለሥጋዋ ዘውድ ናት ዘውድ እንዲያስ
ከብር ታስከብረዋለች ።
ከመ እፄ ለዕፅ ከማሁ ብእሲት እኪተ ምግ
ባር ታኀጕል ልበ ብእሲ ።
ነቀዝ እንጨትን ውስጥ ውስጡን እንዲበላው
ምግባረ ክፉ ሴት እየነዘነዘች የባሏን ልቡና
ታጠፋዋለች ።
፭ ሕሊናሆሙ ለጻድቃን ፍትሕ ።
የጻድቃን አሳባቸው እውነት ፍርድ ነው እ
ውነት ፍርድ ለጻድቃን አሳባቸው ነው ።
ይሔድፉ ረሲዓን ሕብለ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሐሰትን ያስተ
ምራሉ ።
፮ ወነገረ ረሲዓን ጕሕሉት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ነገራቸውም ሽን
ገላ ነው ።
አፈ ራትዓንሰ ታድኅኖሙ ።
ቀን ልቡና ያላቸው ሰዎች አፍ ግን ። ከመ
ከራ ታድናቸዋለች ።
፯ ኀበ ተመይጠ ረሲእ ይማስን ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰናክሬም በኑ ግልፎ
ዘያድኅን በኢየሩሳሌም ወደማለት ከተመለሰ
ዘንድ ይጠፋል ።
አብያተ ጻድቃንሰ ይሄልው ።
ጻድቃን የሚሆኑ ዘራቸው ። የሁለቱ ነገዶች ወ
ገን ግን በሕይወት ይኖራሉ ።
፰ ወአፈ ጠቢባን ይትዌደስ በኀበ ኵሉ ሰብእ ።
የመምሕራን ነገራቸው በሰው ሁሉ ዘንድ ይ
መሰገናል ።
ወሕዩየ ልብሰ ይትሜነን ።
በልቡናው ሕገ እግዚአብሔርን ቸል የሚል
ሰው ግን ይናቃል ። እንድም ። እዩየ ልብ
ይላል ልበ በከና ፈዛዛ ይናቃል ።
፱ ይኄይስ ብእሲ ዘበኀሣሩ ይትቀነይ ሎቱ እምነ
ዘክብረ ያነብር ሎቱ ወይትፈዓም ኀብስተ ።
የሴት ወይዘሮ የወንድ መኰንን ልጅ ነኝ እያ
ለ ከሚመካ እየዞረ ከሚቀላውጥ በደከማ በ
ሕርዩ የሚአርስ የሚቆፍር ይሻላል ። እንድ
የወጣኒ ሥራ ሳይሰራ ከፍጹምነት ደርሻለሁ
እያለ ከሚመካ ጾጋን ከሚቀላውጥ በደከማ በ
ሕርዩ ተዋርዶ ምግባር ትሩፋት የሚሠራ ይ
ሻላል ፤
፲ ይምሕር ጻድቅ ነፍሰ እንስሳሁ ።
ጻድቅ ሰው ለከብቱ ባሕርይ ይራራል ለባሕር
ያቸው እንዲያሻቸው አውቆ ከለመለመ ሣር
ከጠራ ውሀ ያደርሳቸዋል ፤ እንድም ጻድቅ መ
ኰንን ለሠራዊቱ ባሕርይ ይራራል እንዲያሻ
ቸው አውቆ በጊዜያቱ ቀለባቸውን በጊዜያቱ
ደመወዛቸውን በጊዜያቱ ልብሳቸውን ይሰጣ
ቸዋል ። እንድም ጻድቅ መምር ለደቀ መዛ
ሙርቶቹ ይራራል ፤ እንዲያሻቸው አውቆ በ
ጊዜያቱ ይመክራቸዋል ያስተምራቸዋል ።
ወምሕረቶሙሰ ለረሲዓን ኢምጽዋት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ርኅራኄያቸው
አለመመጽወት ነው ፤ እንድም እግዚአብሔር
ን የዘነጉ ሰዎች ሠርቀው ቀምተው ቢመጸ
ውቱት አለመመጽወት ነው ።
፲፩ ዘይትጌበራ ለምድር ያበዝኀ ኀብስተ ።
ምድርን የሚያርሳት የሚቆፍራት እንጀራው
ን ያበዛል ፤ እንድም ምግባር ትሩፋት የሚሠ
ራ ሰው ክብሩን ያበዛዋል ።
፲፪ ዘሰ ይዴግን ዕርዓተ ያስተጋብእ ንዴተ ።

ሐኬትን በዘንን የሚከተል ሰው ግን ንዴተ
ሥጋን ንዴተ ነፍስን ያበዛል ።
እስመ ውእቱ ነዳየ አእምሮ ።
ከውቀት የተቸገረን ሆኑዋልና ።
ዝውእቱ ምዑዝ ለመትልወ ወይን ።
ይህ ንዴቱ የት አለ ጋሬዳ የት አለ ማኅበር
እያለ ወይንን ለሚከተል ሰው ስምሙ ነው ።
አንድም ። ይህ እንዲህ ያለው ሰው ጠጅን ለ
ሚከተል ለአንቡላ ጠላን ለሚከተል ላተላ ስም
ሙ ነው ። አንድም ፤ ምዑዝ ልብሱ ለመትል
ወ ወይን ይላል ወይንን የሚከተል ሰው ል
ብሱ ምዑዝ ነው ተጸጽሮ እንዴት ልብስ ያ
በጃል ሽቱውን ጠጅ ሣሩን አረብርቦ ያኖራታል
የገሌ ማኅበር ነው ባሉት ጊዜ ያችን ለብሶ
ይሄዳል ። አንድም አንዲት ብርሌ ጠጅ የሰ
ጡት እንደሆነ ከገሌ ቤት ስንሳከር ዋልን ለ
ማለት ከልብሱ አረብርቦበት ይወጣልና ምዑ
ዝ ልብሱ ለመትልወ ወይን አለ ።
ብኃይለ ዚአሁ የኅድግ ኃሣረ ።
በሰውነቱም ተዋርዶን ያመጣል እገባ አላስገ
ባ ይመቱታልና ። አንድም ፤ ከገባ በኋላ ነገር
አናሥተው ይመቱታልና ። አንድም በልቶ ጠጥ
ቶ ሰክሮ ይተፋልና በኃይለ ዚአሁ የኅድግ
ኃሣረ አለ ።
ፍትወተ ረሲዓን እኪት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ፈቃድ ክፋት
ናት ።
ወሥርዎሙሰ ለኄራን ውስተ ጽንዕ ።
የደጋግ ሰዎች አባትነታቸው በጽንዓ አእምሮ
ጸንቶ ይኖራል ።
፲፫ በኃጢአተ ከናፍሪሁ ይወድቅ ውስተ መስገር
ተ ኃጥእ ።
ኃጥእ በከንፈሩ በተናገረው ነገር በመከራ ይ
ሰነከከላል ።
ወያመሥጥ እምኔሆሙ ጻድቅ ፤
ጻድቅ ሰው ግን ከኃጥኡ መከራ ያመልጣል
ዘይኔጽር ስፋሐ ይትሜሐር ።
አንድ ጸም ጸሜ ፤ አንድ ክረምት ክርሜ እ
መጣለሁ የማይል አብዝቶ የሚያስብ ሰው አ
ብዝቶ ይማራል ፤ አንድም አዝማን መንግሥ
ተ ሰማያትን አብዝቶ የሚያስብ አብዝቶ ይ
መጸውታል ።
ወዘሰ ይዳደቅ በአናቅጽ ያመነድብ ነፍሳተ ።
በደጅ የሚገናኝ ሰው ግን ሰውነቶችን ያስ
ጨንቃል ፤ አንድም አንዳንድ አይጠጣሽ እን
ደ ሾተል ማጠቢያ ባለ ቦታ የሚገናኝ ሰው
ግን ያመነድብ ነፍሳተ ሰውነቶችን ያስጨንቃል
፲፬ እምፍሬ አፉሁ ብእሲ ይመልዕ በረከተ ።
ሰው ባፉ በጸለየው ጸሎት በረከትን ይመላል
ወዕሤተ ከናፍሪሁ ይትወሀብ ሎቱ ።
የጸሎቱ ዋጋ ይሰጠዋል ።
፲፭ ፍኖተ አብዳን ርቱዕ በቅድሜሆሙ ።
ያላዋቆች ሥራ በፊታቸው የቀና መስሎ ይ
ታያቸዋል ዓለም ሴት ናት ።
ይሰምዕ ጠቢብ ምክረ ።
ብልህ ሰው የመከሩትን ይሰማል ።
፲፮ አብድሰ እንተ ጸብሐት ይነግር መዓቶ ።
አላዋቂ ሰው ግን እሱ ይቆጣል ፤ አንድም ። እ
ንዲህ ብለው ተቆጡኝ ይላል ።
የኅብእ ኃሣሮ ማእምር ።
አዋቂ ሰው ግን እሱ አይቆጣም ። አንድም
እንዲህ ብለው ተቆጡኝ አይልም ።
፲፯ እንተ ታስተርኢ ሃይማኖተ ይነግር ብእሲ
ጻድቅ ።
ጻድቅ ሰው ግን የተገለጸ ነገርን ይናገራል ።
ወሰማዕተ እኩያን ሕብል ።
የክፉ ሰዎች ምስክርነት ግን ሐሰት ነው ።
፲፰ እለሰ ይከውኑ ስምዓ በሐሰት ይቀትሉ በመ
ጥባሕት ።
በሐሰት ምስክር የሚሆኑ ሰዎች ግን ሰው
ን በሾተል ያስገድላሉ ።
እስመ ንቡር ውስተ አፉሆሙ መጥባሕት
ንቡር ድልው ሲል ነው ሾተል ባፋቸው
ተዘጋጅቷልና አለ እንደ ሾተል የሚገድል
ነገር ባፋቸው ይነገራልና ።
ወልሳነ ጠቢባንሰ ይፌውስ ዘቈሰለ ።

ያዋቆች እንደበት ግን ያዘነ ሰውን ደስ ያ
ሰኛል።
፲፱ ከናፍረ ጻድቃንሰ ያረትዕ ስምዓ፤
የጻድንቃ ከንፈርም ምስክርን ያቀናል፤
ወሰማዕት ጉጉዕ በልሳን እኩይ፤
ባንደበቱ ሐሰት ለመመስከር የሚቸኩል ሰ
ው ግን ክፉ ነው፤እንድም፡ሐሰት ለመመስ
ከር ለሚቸኩል ክፉ አንደበት አለው፤
፳ ሕብል ውስተ ልቡ ለዘይሔሊ እኩየ፤
ክፉ ነገር በሚአስብ ልቡና ሐሰት ጸንቶ
ይኖራል፤
ወእለሰ ይፈቅዱ ሰላመ ይትፌሥሑ፤
ፍቅርን የሚወዱ ሰዎች ደስ ይላቸዋል፤
፳፩ ኢያሠምሮ ለጻድቅ ምንትኒ እኩይ፤
ጻድቅን ሰው ምንምን ክፉ ነገር ደስ አያሰ
ኘውም፤
ወረሲዓንሰ ያበዝኁ እከየ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ክፋትን
ያበዛሉ።
፳፪ ምኑን በኀበ እግዚአብሔር ከናፍረ ሐሰት
ሐሰት የሚናገር ከንፈር በእግዚአብሔር ዘን
ድ የተናቀ ነው።
ወዘይገብርሰ ሃይማኖተ ሥሙር በኀቤሁ።
መታመንን የሚያደርግ ሰው ግን በሱ ዘን
ድ የተወደደ ነው።
፳፫ ብእሲ ማእምር መንበረ ጥበብ።
ዓዋቂ ሰው የጥበብ ወንበር ነው፤
ወልበ አብዳንሰ ይዳደቅ መርገመ፤
ያላዋቆች ልቡና ግን መርገምን ይገናኛል
፳፬ እደ ኅሩያን ይእኅዝ ፍጡነ።
የተመረጡ ሰዎች ቃላቸው የነገሩትን ፈጥኖ
ያጠናል።እንድም፤ይእኅዝ ሥልጣነ ይላል
፲ቱ ቃላተ ኦሪትን ይይዛል።
ወኀቡላንሰ ይከውኑ ለጼዋዌ።
ደፋሮች ሰዎች ግን ይህን አንይዝ ብለው
ለጥፋት ይሆናሉ።
፳፭ መደንግፅ ቃል የሀውክ ልበ ብእሲ ጻድቅ
ልጅህ ሞተ ልጅህ ተሻረ ብሎ የሚያስደነግ
ጥ ሰው ቃል የጻድቅ ሰው ልቡናን ያውካል
ወዜና ሠናይሰ ያስተፌሥሕ ልበ።
ልጅህ ተሾመ ልጅህ ተሸለመ የሚል በጎ
ወሬ ግን ልቡናን ደስ ያሰኛል።እንድም ሰና
ክሬም መጣ የሚል የሚያስደነግጥ ቃል የ
ጻድቅ የሕዝቅያስ ልቡናን ያውካል።ሰናክሬ
ም ጠፋ የሚል ደግ ወሬ ግን የጻድቅ የሕ
ዝቅያስን ልቡና ደስ ያሰኛል።እንድም፤ትንሣ
ኤ ሙታን ተስፋ መንግሥተ ሰማያት የለም
የሚል የማናቸውን ጻድቅ ልቡና ያስደነግጣ
ል ትንሣኤ ሙታን ተስፋ መንግሥተ ሰማ
ያት አለ የሚል በጎ ወሬ ግን ልቡናን ደስ
ያሰኛል።
፳፮ ማእምረ ርእሱ ጻድቅ ውእቱ ለርእሱ።
ራሱን ዓውቆ የሚያሳድር ሰው ጻድቅ ነው
ወግዕዘሙ ለረሲዓን እከ አዳም።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራቸው በጎ
አይደለም።
ለእለ ይኤብሱ ይዴግኖሙ እኩይ።
የሚበድሉ ሰዎችን ክፉ ነገር ይከተላቸዋል
ወፍኖቶሙ ለኃጥአን ታስሕቶሙ።
የኃጥአን ሥራቸው ታስታቸዋለች።
፳፯ ይዳደቅ ሕብል ለአሥግሮ።
ለማጥፋት ሐሰት ይገናኛቸዋል።
ጥሪት ክቡር ብእሲ ንጹሕ ።
ንጹሕ ሰው የከበረ ዘውድ ነው ያ እንዲከበር
ያከብራል።እንድም ንጽሑ ለብእሲ ጥሪት ክ
ቡር ይላል የሰው ንጽሕናው የከበረ ዘውድ
ነው ያእንዲያስከብር ያስከብረዋል፤
፳፰ ውስተ ፍናወ ጽድቅ ሕይወት ።
እውነተኛ ሕገጋት የሚሆኑ ዘጠኙን ቃላት በ
መጠበቅ ሕይወት ይገኛል።
ወእለ ይዜክሩ እኩየ ውስተ ሞት ይሄልዉ ።
ክፉ ነገርን የሚአስቡ ሰዎች ግን በሞት ነፍስ
ተይዘው ይኖራሉ።

ምዕራፍ ፲፫ ።

፩ ወልድ ማእምር ሰማዒ እብ ይከውን ።
አዋቂ ልጅ ያባቱን ትእዛዝ የሚሰማ ይሆናል
ወወልድሰ ዘኢይሰምዕ ይከውን ለኃጕል ።
ያባቱን ትእዛዝ የማይሰማ ልጅ ግን ለጥፋት ይ
ሆናል ።
፪ ወእምፍሬ ጽድቁ ይመልዕ ኄር ።
እውነተኛ ሕጉን ከመጠበቅ የተነሣ ደግ ሰ
ው ሰውነቱን ጸጋ ክብር ይመላል ።
ወነፍሰ ዓማፅያንሰ ይትኀጐሉ ቀዖሙ ።
የበደለኞች ሰዎች ሰውነት ግን በሕፃንነታቸው
ይቀሠፋል ።
፫ ዘየዓቅብ አፉሁ ይትመሐፀን ነፍሶ ።
አፉን ክፉ ነገር ከመናገር የሚጠብቅ ሰው ሰ
ውነቱን እንዳደረ ዕቃ ይጠብቃታል
ወጕጕዕሰ በከናፍሪሁ ያወድቅ ርእሶ ።
በከንፈሩ ክፉ ነገርን ለመናገር የሚቸኩል ሰ
ው ግን እራሱን ያጠፋል ።
፬ ውስተ ፍትወት ሀሎ ዘኢይትቀነይ ።
የማያርስ የማይቆፍር የማይጽፍ የማይደጉስ ሰ
ው በምኞት ይኖራል ወየው እንደ እገሌ አግኝ
ቼ በልቼ ጠጥቼ እያለ።
ወእዴሆሙሰ ለኄራን ያስተሐምም ።
የልባም ሰዎች እጅ ግን ለጽሕፈት ለድጉሰት
ለማረስ ለመቆፈር ይተጋል ፡ አንድም ምግባር
ትሩፋት የማይሠራ የማይሰጥ የማይመጸውት
ሰው ወየው እንደ እገሌ አግኝቼ ሰጥቼ መጽ
ውቼ እያለ በምኞት ይኖራል ። የልባም ሰዎ
ች እጃቸው ግን ለመስጠት ለመመጽወት ይ
ተጋል ።
፭ ቃለ ዓማፂ ይጸልዕ ጽድቀ ።
የሐሰተኛ ሰው ቃል እውነት ነገርን ይጠላል ።
ወረሲዕሰ የሐፍር ። እግዚአ
ብሔርን የዘነጋ ሰው ግን የኀፍር ያፍራል ።
ወኢይመጽእ ገሀደ ። ተገልጾ አይመጣም ።
፮ ጽድቅ ተዓቅበሙ ለየውሃን በፍኖት ፡
የውሃን ሰዎችን በሥራቸው ሃይማኖት ትጠ
ብቃቸዋለች ።
ለረሲዓንሰ እበሰ ይሬስዮሙ ኃጢአት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን ግን ኃጢአት
በደለኛ ታደርጋቸዋለች ። አባስያን ታስኛቸዋ
ለች ።
፯ ፀ እለ ያሴዕሉ ርእሶሙ እንዘ ምንተኒ አልቦሙ
ምንም ሳይኖራቸው የሴት ወይዘሮ የወንድ
መኰንን ልጅ ነን እያሉ እራሳቸውን የሚያስ
ታብዩ አሉ ።
ወበ እለ ያቴሕቱ ርእሶሙ እንዘ ብዙኅ ብዕ
ሎሙ ።
ብዕላቸው ብዙ ሳለ በቤታቸው እያሳረሱ እያስ
ነገዱ እራሳቸው ለጌታ አድረው ራሳቸውን
የሚያዋርዱ አሉ ።አንድም ፤ ምንም ሳይማ
ሩ ተምረናል እያሉ እራሳቸውን የሚያስታ
ብዩ አሉ ። ብዙ ትምርት ሳላቸው እራሳቸ
ውን የሚያዋርዱ አሉ ። አንድም ፤ ምንም የ
ወጣኒ ሥራ ሳይሠሩ ከፍጹምነት ደርሰናል እ
ያሉ ራሳቸውን የሚያስታብዩ አሉ ።
፰ ቤዛ ነፍሱ ለብእሲ ጥሪተ ብዕሉ ።
አጥርዮተ ብዕሉ ሲል ነው ለሰው ፤ ገንዘብ ማ
ጠራቀሙ የሰውነቱ ቤዛ ነው ቢታሠር ይፈ
ታበታል ቢታመም ይታመምበታልና ።
ወነዳይሰ ኢይትቃወም መዓተ ።
ድሐ ግን መዓተ ንጉሥን መዓተ እግዚአብ
ሔርን አይቀዋወምም ።
፱ ብርሃን ለጻድቃን በኵሉ ጊዜ ።
ለጻድቃን በየጊዜው ተድላ ደስታ ይደረግላ
ቸዋል ።
ወብርሃነ ረሲዓንሰ ትጠፍእ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ተድላ ደስ
ታቸው ትጠፋለች ።
፲ ነፍሳተ ሕቡላን ይስሕታ በኃጢአት ።
የትቢተኞች ሰውነቶች በፍቅረ ንዋይ ይስታሉ
ወጻድቃንሰ ይምሕሩ ወይመጸውቱ ።
ጻድቃን ግን ፈጽመው ይመጸውታሉ ።
እኩይ ዘምስለ ፅዕለቱ ይገብር እኩየ ።

ክፉ ሰው ሰውን ከመስደቡ ጋራ ክፉ ነገርን ያደርጋል ወንድሜ እንደዚህ ያለ ነገር ለምን ታደርጋለህ ቢሉት ቢሻኝ ልሁን ለራስህ እወቅ እያለ ።
ወእለሰ የአምሩ ርእሰሙ ጠቢባን ።
ራሳቸውን ዓውቀው የሚያሳድሩ ሰዎች ግን አዋቆች ናቸው ።
፲፩ አጥርዮ ዘይጌጉዕ በኃጢአት ውኑደ ይከውን ሰርቆ ቀምቶ ለመክበር የሚቸኩል ሰው ያነሰ ይሆናል ።
ወዘሰ ያስተጋብእ ዘበጽድቅ ይፈደፍድ ።
ወጥቶ ወርዶ የሚሰበስብ ሰው ግን ይበዛለታል
ጻድቅ ይምሕር ወይሌቅሕ ።
ጻድቅ ሰው ይመጸውታል ያበድራል፤ ስለምን ብድርን ከምጽዋት አንቀጽ አግብቶ ተናገረ ቢሉ በክፉ ወራት በምሉ ማበደር ከምጽዋት ይቈጠራልና ። ልቃሕሰ እንተ እምአዝማዲሃ ለምጽዋት እንዲል ።አንድም ይሌቅሕ ወይምሕር ሲል ነው ይሌቅሕ ያበድራል አጣሁም ቢል ከምጽዋት ይቈጠርልኝ ብሎ ይተውለታል ።
፲፪ ይኄይስ ዘይዌጥን ይርዳእ ነፍሶ እምነ ዘይብዕል ወያጽንሕ ለተሰፋ ።
ለሰባ ለሰማንያ ዘመን ይሆነኛል ብሎ ከማይበላ ከማይጠጣ ከባለጸጋ በልቶ ጠጥቶ ራሱን የሚረዳ ይሻላል ። አንድም ለሰባ ለሰማንያ ዘመን ይሆነኛል ብሎ ከሚያኖር ከማያበላ ከማያጠጣ ባለጸጋ አብልቶ አጠጥቶ ሰውነቱን የሚረዳ ሰው ይበልጣል ።
ዕፀ ሕይወት ውእቱ ፍኖት ሠናይት ።
ዘጠኙ ቃላት ዕፀ ሕይወት ናቸው ያ እንዲያድስ ያድሳሉ ።
፲፫ ዘያሰትት ግብረ እግዚአብሔር ውእቱኒ ያሰትቶ ስነ ፍጥረትን አስርቱ ቃላተ ኦሪትን የሚያቃልል ሰው እሱንም እግዚአብሔር ይንቀዋል ያቃልለዋል ።
ወዘሰ ይፈርህ ትእዛዘ የሐዩ በቱ ።
ትእዛዙን የሚፈራ ሰው ግን በሕይወት ይኖራል
ወለወልድ ጉቡል አልቦ ምንትኒ ሠናይ ።
ለደፋር ልጅ ምንም ምን በጎ ነገር የለውም ።
ለገብር ጠቢብ ሠናየ ይከውን ምግባሩ ።
የብልህ ባሯ ምግባሩ የበጀ ይሆናል ።
ወይረትዕ ፍኖቱ
ሥራውም የቀና ይሆናል ።
፲፬ ሕገ ጠቢባን ነቅዓ ሕይወት ።
የብልሆች ሕጋቸው የሕይወት መገኛ የሚሆኑ ዐሥርቱ ቃላት ናቸው ።
ወዘእንበለ ልብሰ በአበሳ ይመውት ።
ያልተማረ ሰውግን በኃጢአት እንዳለ ይሞታል ።
፲፭ አእምሮ ሠናይ ይሁብ ክብረ ወሞገሰ ።
በጎ ሥራን ማወቅ ክብርን ባለሟልነትን ይሰጣል ።
ወፍናዊሆሙሰ ለሕቡያን ውስተ ኀጕል ።
ሕገ እግዚአብሔርን ቸል ያሉ ሰዎች ሥራቸው ግን ወደጥፋት ነው ።
፲፮ ኵሉ ማእምር ይገብር በምክር ።
አዋቂ ሰው ሁሉ ሥራውን በምክር ይሠራል
ወአብድሰ አሥረረ እከየ ዚአሁ ።
አላዋቂ ሰው ግን ክፋቱን ከሁሉ አደረሰ ።
፲፯ ላእክ አብድ ይወድቅ ውስተ እኪት ።
አላዋቂ መልክተኛ በመከራ ይሰነካከላል እንደ አኪዝያስ መልክተኞች ።
ወሐዋርያ ጠቢብ ያድኀን ርእሶ ።
ብልህ መልክተኛ ግን ራሱን ያድናል እንደ አብድዩ ።
፲፰ ንዴተ ወኃሣረ ያሴስል ትምሕርት ።
ትምርት ችጋርን ተዋርዶን ያርቃል ከተማረ አይቸገርምና ። አንድም ችጋር ተዋርዶ ትምርትን ያርቃል ሲጸናበት ጥሎ ይሄዳልና ።
ወዘየዓቅብሰ ተግሣጸ ይከብር ።
ምክር እዝናትን የሚጠብቅ ሰው ግን ይከብራል
፲፱ ፍትወተ ኄራንሰ ያጥዒ ነፍሰ ።
የደጋግ ሰዎች ሥራ ሰውነትን ደስ ያሰኛል ።
ምግባረ ረሲአን ርኁቅ እምአእምሮ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራ ግን ከእውቀት የራቀ ነው ።

፳ ዘይጸመር ምስለ ጠቢብ ጠቢበ ይከውን ።
ከብልህ ሰው ጋራ አንድ የሚሆን ብልህ ይ
ሆናል ።
ወዘሰ ያንዘኀልል ምስለ አብድ አብደ ይከውን
ሰናፌሉን አንሰርቶ ልብሱን አንጽቶ ከላዋቂ
ሰው ጋራ መንደር ለመንደር ሊል ዘሊል የ
ሚል ሰው ግን አላዋቂ ይሆናል ።
፳፩ ወእለሰ ይኤብሱ ይደ፝ግኖሙ እኩይ ።
የሚበድሉ ሰዎችንም መከራ ያገኛቸዋል ።
ወለጻድቃንሰ ይረክቦሙ ሠናይ ።
ጻድቃንን ግን በጎ ነገር ያገኛቸዋል ።
፳፪ ኄር ብእሲ ይሬእ ውሉደ ውሉድ ።
ደግ ሰው የልጅ ልጅ ያያል ፤ ወርእየ ኢዮብ
ደቂቆ ወደቂቀ ደቂቁ እንዲል ።
ይዘገብ ለጻድቃን ብዕለ ረሲዓን ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ብዕል ለጻድቃን
ይደልባል ዘዘገቡ ኃጥአን ይበልዑ ጻድቃን
እንዲል ።
፳፫ ወጻድቃንሰ ይሄልዉ በብዕለ ዓመታት ብዙኀ
ጻድቃን ግን በብዕላቸው ብዙ ዘመን ይኖራሉ
ወዓማፅያንሰ ይትኀጐሉ ፍጡነ ።
በደለኞች ግን ፈጥነው ይጠፋሉ ።
፳፬ ዘይምህክ በትሮ ጸልዓ ወልዶ ። መሥ
ራት መቅጣት የሚሽልግ ሰው ልጁን ጠላ ።
ወዘያፈቅርሰ ወትረ ይጌሥጽ ።
ልጁን የሚወድ ሰው ግን ዘወትር ይሠራ
ል ይቀጣል ።
፳፭ ጻድቅሰ እንዘ ይበልዕ ይመልዕ ነፍሶ ።
የሚያርስ የሚቆፍር ሰው እየበላ ሆዱን ይ
መላል ።
ነፍሰ ረሲዓንሰ ጽኑስ ።
ትእዛዘ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሰው
ነት ግን የተቸገረ ነው ።

ምዕራፍ ፲፬ ።

፩ ጠባባት አንስት ሐነጻ አብያተ ።
የሚሰፉ የሚፈትሉ ብልሆች ሴቶች ቤታቸ
ውን ሠሩ ።
ወአብዳትሰ ነሠታ በእደዊሆን ፤ የማይ
ሰፉ የማይፈትሉ ሰነፎች አላዋቆች ሴቶች
ግን በጃቸው ቤታቸውን አፈረሱ ። እ
ንድም ብልሆች የሚሆኑ ሁለቱ ነገድ ቤታ
ቸውን ሠሩ አላዋቆች የሚሆኑ አሥሩ ነ
ገድ ግን ቤታቸውን አፈረሱ ፤ እንድም ኃም
ስ ጠባባት ያላቸው ቤተ ነፍሳቸውን ሠሩ
ኃምስ አብዳት ያላቸው ግን ቤተ ነፍሳቸ
ውን በጃቸው አፈረሱ ።
፪ ዘየሐውር ፍኖተ ርቱዓ ይፈርሆ ለእግዚአ
ብሔር ።
በቀና ሥራ ጸንቶ የሚኖር ሰው እግዚአብ
ሔርን ይፈራዋል ።
ወዘሰ ያጠዊ ፍኖቶ ይትሜነን ።
ሥራውን የሚያጠም ሰው ግን በእግዚአብ
ሔር ዘንድ ይናቃል ።
፫ እምአፈ ዓብዳን ይወጽእ በትረ ፅዕለት ፤
ይወጽእ በትር ግሥ ነው ከሰነፎች አፍ ስ
ድብ ይገኛል ። እንድም እንዳለ ይሆናል ከሰ
ነፎች አፍ የስድብ በትር ይወጣል አለ
የበለጌ ኃይለ ቃል እንደ ሽመል ይወቃል
እንዲሉ ፋቂ ደበናንሳ ብለው ይሳደ
ባሉ ።
ወከናፍረ ጠቢባን ተዓቅቦሙ ።
የብልሆች ከንፈራቸው ከክፉ ነገር ትጠብ
ቃቸዋለች ።
፬ ወእደ አልቦ አልህምት ምጽንጋዕ ንጹሕ
ላሞች ከሌሉ ዘንድ በረቱ ከፍግ ከበት ን
ጹሕ ነው ።
ወእደሰ ብዙኀ እክል ይትዓወቅ እምኃይለ
ላህም ።
ብዙ እህል ካለ ዘንድ ግን ካለሙ ብዛት
እንደሆነ ይታወቃል ። ሰሎሞን ብቻ መንፈ
ሳዊን የሚያስተምር አይደለም ሥጋዊንም ጨ
ምሮ ያስተምራልና አጫጭታችሁ ዝሩ ሲል
እንዲህ አለ ፤ እንድም መምሕራን ከሌሉ ዘ
ንድ የደቀ መዛሙርቱ ልቡና ከትምርት ን
ጹሕ ነው ። ብዙ ትምርት ከበዛ ዘንድ ግን

ከመምሕራኑ ብዛት ከደቀ መዛሙርቱ ትጋ
ት እንደሆነ ይታወቃል ።
፭ ስምዓ መሃይምናን ኢይኄሱ ።
ደጋግ ሰዎች ምስክርን አያብሉም ። አንድም
የደጋግ ሰዎች ምስክርነት ኢይትኄሰው አ
ይታበልም ።
ወያነድድ ነፍሰ ሰማዕተ ሐሰት ።
ሐሰተኛ ምስክር ግን ሐሰት መስክሮ ሰ
ውን ያጠፋል ።
፮ ተኀሥሣ ለጥበብ በኀበ እኩያን ወኢትረክበ
ከክፉች ሰዎች ዘንድ ጥበብን ትፈልጋታለ
ህ አታገኛትም ።
ወአእምሮሰ በኀበ ጠቢባን ቀሊል ።
ዕውቀት ግን ባዋቆች ሰዎች ዘንድ ቀሊል
ነው ፈጥነው ያጠኑታልና ። አንድም ከተማ
ሩ በኋላ አይመኩብትምና ። አንድም በጅ የ
ያዙት ወርቅ ክብረት እኩል ነው እንዲሉ
ቀሊል መስሎ ይታያቸዋልና ፤
፯ ነሉ ርቱዕ በቅድሜሁ ለአብድ ።
ባላዋቂ ሰው ፊት ሁሉ የቀና ይመስለዋል
ሴት ዓለም ናት ።
ወልታ አእምሮ ከናፍረ ጠቢባን ።
ያዋቆች ሰዎች ከንፈራቸው አመካከት በማ
ያውቅ እጅ እንደ ተያዘ ጋሻ ነው ። ያ ከ
ተወረወረ ጦር ከተጣለ ጠጠር እንዲያድን
ከመከራ ያድናቸዋል ።
፰ ጥበብ ለማእምራን ተአምር ፍኖቶሙ ።
ጥበብ ያዋቆችን ሥራ ትገልጻለች ።
ወለአለ ዘእንበለ ልብስ ውስተ ስሒት ይከው
ን ፍኖቶሙ ።
ያልተማሩ ሰዎች ግን ወደስሕተት ይሆናል፣
፱ አብያቲሆሙ ኃጥአን ይፈድዩ ለንጹሓን ።
ኃጥአን አሥሩ ነገድ ቤታቸውን ለሁለቱ ነ
ገድ ይሰጣሉ ።
ወአብያተ ጻድቃንሰ ሥሙር ።
ጻድቃን የሚሆኑ የሁለቱ ነገድ ቤት ግን ሥ
ሙር የተወደደ ነው ። አንድም ኃጥአን ቤት
ነፍሳቸውን ለንጹሓን ጻድቃን ይሰጣሉ ።
የጻድቃን ቤት ነፍሳቸው ግን የተወደደ ነው
ኃጥአን ለጻድቃን የሚሰጧቸው ሆኖ አይደ
ለም ጻድቃን እንዲያገኙ ኃጥአን እንዲቀርበ
ቸው መናገር ነው ።
፲ ብእሲ ማእምር ኀዘን ለነፍሱ ።
ያዋቂ ሰው ልቡናው ለሰውነቱ ኀዘን ነው ።
ወሰበ ይትፌሣሕ ኢይትሐወሶ ጸልዕ ።
ደስ ባለውም ጊዜ ኀዘን ከልቡናው አይር
ቅም ።
፲፩ ወአብያተ ረሲዓን ይማስን ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ቤታቸው ይ
ጠፋል ።
ወማኅደረ ራትዓንሰ ይቀውም ።
ቅን ልቡና ያላቸው ሰዎች ቤት ግን ጸንቶ
ይኖራል ።
፲፪ በፍኖት እንተ ትመስል ርትዕተ በኀበ ሰብእ ።
በሰው ዘንድ የቀናች የመሰለች ሥራ አለች
ሴት ዓለም ናት ።
ወደኃሪታሰ ታበጽሕ ውስተ ማዕምቅተ ሲኦል
ፍጻሜዋ ግን ወደ ገሃነም ታደርሳለች ።
፲፫ ውስተ ፍሥሐ ኢይደመር ኀዘን ።
ኀዘን ከደስታ ጋራ አንድ አይሆንም ።
ደኃሪታ ለፍሥሐ ውስተ ላሀ ትገብዕ ።
የደስታ ፍጻሜዋ ወደልቅሶ ትመለሳለች እን
ዲሁ ማለት የደስታ ፍጻሜዋ ልቅሶ ቢሆን
እንጂ የልቅሶ ፍጻሜዋ ደስታ አይሆንም ።
፲፬ እምፍኖተ ዚአሁ ይመልዕ እቡየ ልብ ።
ልበ ትቢተኛ ሰው ከክፉ ሥራው የተነሣ መ
ርገምን ይመላል ።
ወእምሕሊናሁ ብእሲ ኄር ይመልዕ በረከተ ።
ደግ ሰው ግን ከደግነቱ የተነሣ በረከተ ሥጋ
በረከተ ነፍስን ይመላል ።
፲፭ የዋሀ የአምን ነሎ ነገረ ።
ያልተማረ ሰው ትንሣኤ ሙታን ተሰፋ መን
ግሥተ ሰማያት የለም ቢሉት ያምናል ።
ማእምር ባሕቱ ይገብዕ ውስተ ንስሐ ።
የተማረ ሰው ግን እንዳለ አውቆ ወደንስሐ
ይመለሳል ።

፲፮ ጠቢብ ፈሪሆ ተግህሠ እምእኩይ።
ብልህ ሰው ፈርቶ ከክፉ ነገር ይርቃል።
ወአብድሰ ተአሚኖ ርእሶ ይጸመር ምስለ ኃ
ጥእን።
አላዋቂ ሰው ግን ራሱን ታምኖ ይጸመር ይ
ዴመር ይጸፉር ይላል ከኃጥአን ጋራ በግብር
አንድ ይሆናል።
፲፯ መዓትም ይገብር ዘእንበለ ምክር።
ቍጡ ሰው ሥራውን ያለምክር ይሠራል።
ብእሲ ጠቢብ ብዙኃ ይትዔገሥ።
ብልህ ሰው ግን ፈጽሞ ይታገሣል።
፲፰ ይትከፈሉ አብዳን እከየ።
አላዋቆች ሰዎች ክፋትን ይከፈላሉ ይህን ቢ
ሉን ይህን እንላለን ይላሉ።
ወማእምራንሰ ይእኅዝዎ ለጠይቆ።
አዋቆች ሰዎች ግን አስቀድመው ክፋታቸው
ን ይረዱታል።
፲፱ ይደኀፁ እኩያን በቅድመ ኄራን።
ክፉ ሰዎች በደጋጎች ፊት ይሰነካከላሉ።
ወረሲዓን ይትቀነዩ በኆኅተ ጻድቃን።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች በጻድቃን ደጅ
ይገዛሉ የሰዶም የገሞራ ሰዎች በሎጥ ፊት
የሶርያ ሰዎች በኤልሳዕ ፊት እንደተሰነክ
ከሉ ።
፳ አዕርክተ አብዕልት ይጸልዑ አዕርክተ ነዳያን።
የባለጸጎች ወዳጆች ባለጸጎች የድሖች ወዳ
ጆች ድሖችን ይጸላሉ።
አዕርክተ አብዕልትሰ ብዙኃን።
የባለጸጎች ወዳጆች ግን ብዙ ናቸው ፣ እንጥ
ላስ ቢሉ ስንቱን ይጠላሉ።አንድም አዕርክት
አብዕልት ይጸልዑ አዕርክተ ነዳያን ይላል ወ
ዳጆች ባላጸጎች ድሖች ወዳጆቻቸውን ይጠ
ላሉ።የባጸለጎች ወዳጆች ግን ብዙ ናቸው ም
ንም ቢጠሏቸው እየተለማመጡ ይቀርባሉ።
፳፩ ዘይሜንኖ ለነዳይ የኃጥእ።
ድሖን የሚንቅ ሰው ኃጥእ ተብሎ ይፈረድ
በታል።
ወዘይምኅሮሰ ለነዳይ ብፁዕ ውእቱ።
ለድሖ የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው ግን ን
ዑድ ነው ክቡር ነው።
፳፪ ስሑታን ይሔልዩ እከየ።
ከሕገ እግዚአብሔር ወጥተው የሚስቱ ሰዎች
ማጠራቀምን ያስባሉ።
ሣህለ ወጽድቀ ይሔልዩ ኄራን ።
ደጋግ ሰዎች ግን ይቅርታን ቸርነትን ያስባሉ
ኢየአምሩ ሣህለ ወምሕረተ ፀረብተ እኪት ፣
ገበርተ እኪት ሲል ነው ክፋትን የሚሠሩ ሰ
ዎች ይቅርታን ቸርነትን አያውቁም ።
፳፫ ምሕረት ባሕቱ ወሃይማኖት ኀበ ፀረብተ ኄራን
ምግባር ሃይማኖት ግን በጎ ሥራን ከሚሠሩ
ሰዎች ይገኛል ።
በኵሉ ሕሊና ትሩፍ ውእቱ ።
በፍጹም ልቡና ማረስ መቆፈርን ማሰብ ፍጹ
ም ሥራ ነው ።
ወኅህይሰ ዘኢየሐምም ጽኑስ ውእቱ ።
የማያርስ የማይቆፍር ሰው ግን ይቸገራል።
፳፬ አክሊሎሙ ለጠቢባን ማዕምር ።
የብልሆች መምሕራቸው ክርስቶስ ነው ።
ወመምሕሮሙ ለአብዳን እኩይ ።
ያላዋቆች ሰዎች ግን መምሕራቸው ዲያብሎ
ስ ነው ።
፳፭ ያድኅን ነፍሰ እምእኩይ ሰማዕት ማዕምር ።
አዋቂ ምስክር እውነት ተናግሮ እውነት መስ
ክሮ ሰውነቱን ከክፉ ነገር ያድናል ።
ያነድድ በሐሰት ብእሲ መዐምፅ ።
በደለኛ ሰው ግን ሐሰት መስክሮ ሰውን ያ
ጠፉል ።
፳፮ በፍርሃተ እግዚአብሔር ተስፉ ኃያል ።
እግዚአብሔርን በመፍራት እግዚአብሔርን በ
ማምለክ የኃያል የእግዚአብሔር ተስፉ ይገኛ
ል ፣ አንድም ። ብዙ ተስፉ ይገኛል ።
ወየኃድግ ለደቂቁ ጽንዓ ።
ለልጆቹ ጽንዓ አእምሮን ይተዋል ።
፳፯ ትእዛዘ እግዚአብሔር ነቅዓ ሕይወት ።
ነቅዓ ሕይወት ዐሠርቱ ቃላት የእግዚአብሔር
ሕጋጋት ናቸው ።

ወይሬሲ ከመ ይትገኃሡ እመስገርተ ሞት፤
ለሞት ከሚያበቃ መከራ ይርቁ ዘንድ እንዲ
ርቁ ያደርጋል ።
፳፰ በብዝኃ አሕዛብ ክብሩ ለንጉሥ ።
የንጉሥ መከበሩ በሠራዊት ብዛት ነው፡ አን
ድም የሠራዊት ብዛት የንጉሥ ክብሩ ነው ።
ወበውህደተ ሕዝብ ድቀቱ ለመኰንን ።
የንጉሥ መዋረዱ በሠራዊት ማነስ ነው አን
ድም የሠራዊት ማነስ የንጉሥ ተዋርዶው ነው
ንጉሥ ሠራዊት አያሳንስ ።አንድም የመምሕር
ክብሩ በደቀ መዛሙርት ብዛት ነው ፣ የደቀ
መዛሙርት ብዛት የመምሕር ክብሩ ነው
የመምሕር ተዋርዶው በደቀ መዛሙርት ማነ
ስ ነው ፣ የደቀ መዛሙርት ማነስ የመምሕር
ተዋርዶው ነው ።
፳፱ መሥተእግሥ ብእሲ ብዙኃ ጠቢበ ይከውን
ዕጉሥ ሰው ፍጹም አዋቂ ይባላል ።
ወሕፁፀ ነፍስሰ ጽኑዕ አብድ ።
አእምሮ ያነሰው ሰው ግን ፍጹም አላዋቂ ነው
፴ ዐራቂ ብእሲ መፈውሰ ልብ ።
አንተም ተው አንተም ተው ብሎ የሚያስታ
ርቅ ሰው ልቡናን ደስ ያሰኛል ።
ከመ ነቀዝ ለአዕፅምት
ነቀዝ ላጥንት ክፉ እንደሆነ ።
ቅንዓት ወትዝኅርት ዕኩይ ለልብ ።
ቅንዓት ትዝኅርት ለልቡና ክፉ ነው ።
፴፩ ወዘይትዔገል ነዳየ ይዌህኮ ለፈጣሪሁ ።
ድሐውን የሚቀማ ሰው ፈጣሪውን ያውካል
ወዘያከብሮሰ ይምሕር ነዳየ ።
እግዚአብሔርን የሚያከብር ሰው ግን ለድሐ
ይሰጣል ይመጸውታል ።
፴፪ በእከዩ ይትአተት ረሲእ ።
በክፋቱ ረሲእ ሰናክሬም ይርቃል ።
ወዘይትአመንሰ ኂሩቶ ጻድቅ ውእቱ ።
የእግዚአብሔርን ቸርነት የሚታመን ሕዝቅያ
ስ ግን ጻድቅ ነው ።
፴፫ ውስተ ልበ ኄር ተአርፍ ጥበብ ።
በብልህ ሰው ልቡና ጥበብ ታድራለች ።
ወውስተ ልበ አብድሰ ኢትትአመር ።
ባላዋቂ ሰው ልቡና ግን በማደር አትታወቅም
፴፬ ጽድቅ ታሌዕል ሕዝበ ።
ምጽዋት ወገኖችዋን ከፍ ከፍ ታደርጋለች፤
ወየሐጽፅ ሕዝበ ኃጣይዕ ።
ገንዘብ ማጠራቀም ግን ወገኖችዋ ኃጥአንን በ
ሞት ታሳንሳቸዋለች ።
፴፭ ሥሙር ለንጉሥ ላዕክ ማዕምር ።
አዋቂ መልክተኛ በንጉሥ ዘንድ የተወደደ ይሆ
ናል ።
ወበቀፀቅበቱ ያርህቅ ኃሣረ እምነፍሱ ።
ክፉ ነገርን ከመናገር በመጠበቁ መከራን ከ
ሰውነቱ ያርቃል ። እንደ አብድዩ ።
መዓት ተኀጕል ጠቢባነ።
ቍጣ ጠቢባንን ታጠፋለች።

ምዕራፍ ፲፭።

፩ በነገር ዘይትጋነይ ይመይጥ መዓተ።
በነገር የሚለማመጥ ሰው የንጉሥ ቍጣን ይ
መልሳል።አንድም ንስሐ ገብቶ የሚለማመጥ
ሰው መዓተ እግዚአብሔርን ይመልሳል።
ባሕቱ ቃል ማኅዘኒ ያነሥእ ጋዕዘ።
የሚያሳዝን ነገርን የሚናገር ሰው ግን ፀብ
ክርክርን ያመጣል።
፪ ልበ ጠቢባን ሠናየ ያእምር።
የብልሆች ልቡና በጎ ነገርን ያውቃል።
ወአፈ አብዳንሰ ይዜኑ እኩየ።
ያላዋቆች ሰዎች አፍ ግን ክፉ ነገርን ይናገራል
፫ ውስተ ኵሉ መካን አዕይንቲሁ ለእግዚአብ
ሔር።
የእግዚአብሔር ዓይኖች በቦታ ሁሉ ናቸው፣
ወያስተሐይፅ እኩያነ ወኄራነ።
ክፉዎችንም ደጋጎችንም ይመለከታል ለበጎ
ዎች ዋጋቸውን ይሰጣቸዋል በክፉዎች ፍዳ
ቸውን ያመጣባቸዋል ።
፬ መፈውስ ልሳን ዕፀ ሕይወት ውእቱ።
አንተም ተው አንተም ተው ብሎ የሚያስ

ታርቅ ሰው እንደ ዕፀ ሕይወት ነው ዕፀ ሕ
ይወት ደስ እንደሚያሰኝ ደስ ያሰኛል።
ወዘሰ የዓቅብ ይመልዕ መንፈሰ።
ከኃጢአት የሚጠበቅ ሰው ሰውነቱን ጸጋ ክ
ብርን ይመላል።
፭ አብድ ያስተአኪ ተግሣጸ አብ።
አላዋቂ ሰው ያባቱን ምክር እዝናት ያከፋፉል።
ወዘሰ የዓቅብ ተግሣጸ ጠቢብ ውእቱ ።
ምክር ዕዝናትን የሚጠብቅ ሰው ግን አዋቂ
ነው ።
፮ ወእደ ትበዝኅ ጽድቅ ኃይል ብዙኅ፤
ምጽዋት ከበዛች ዘንድ ብዙ ተአምራት ይደ
ረጋል ፤
ወረሲዓንሰ እምድር እምሥርዎሙ ይትመ
ሐዉ፤
እግዚአብሕርን የዘነጉ ሰዎች ከዚህ ዓለም ከ
ሥር ከመሠረታቸው ይጠፋሉ ።
፯ ከናፍረ ጠበብት እሡር በአእምሮ ።
የመምሕራን ከንፈራቸው በውቀት የጸና ነው ።
ወልበ አብዳንሰ አከ ጽኑዕ ።
ያላዋቆች ሰዎች ልቡና ግን በውቀት የጸና
አይደለም ።
፰ መሥዋዕተ ረሲዓን ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕታቸው
በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ርኩስ እን
ዲያስጸይፍ ያስጸይፋል ።
ወጸሎተ ኄራንሰ ኅሩይ ሎቱ ።
የደጋግ ሰዎች መሥዋዕታቸው ግን በእግዚ
አብሔር ዘንድ የተመረፀ ነው እንድም ፡ እግ
ዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ጸሎታቸው በእግ
ዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው የደጋግ ሰዎች
ጸሎታቸው ግን በእግዚአብሔር ዘንድ የተ
መረፀ ነው ።
፱ ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ፍናወ ረሲዓን ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሥራቸው በእ
ግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው ።
ወእለሰ ይዴግንዋ ለጽድቅ ያፈቅሮሙ እግዚ
አብሔር ።

በጎ ሥራን የሚከተሉ ሰዎችን ግን እግዚአ
ብሔር ይወዳቸዋል ።
፲ ትምህርተ የዋሃን ትትዓወቅ በኀበ እለ የኀ
ልፉ ።
የደጋግ ሰዎች ትምርታቸው ተሹመው በሚ
ሄዱ በደቀ መዛሙርቶቻቸው ይታወቃል ።
ወእለሰ ይጸልዑ ዝልፈተ ይመውቱ በእኩይ ፡
ማስተማርን የጠሉ ሰዎች ግን ሳያስተምሩ
ይሞታሉ ።
፲፩ ገሃነም ወሞት ክሡታን በኀበ እግዚአብሔር
መቃብር ሞት በእግዚአብሔር ዘንድ የተ
ገለጹ ናቸው ።
እፎ እንከ ልበ ሰብእኒ ።
መቃብር ሞት በእግዚአብሔር ዘንድ የተገለ
ጹ ከሆኑ የሰው ልቡና እንዴት የተገለጸ ይሆን፤
፲፪ ኢያፈቅር አብድ እለ ይጌሥጽዎ ።
አላዋቂ ሰው የሚመክሩት የሚያስተምሩት
ሰዎችን ይጠላል ።
ወምስለ ጠቢባን ኢይትናገር ።
ከመምሕራንም ጋራ አይጨዋወትም ።
፲፫ ልብ እምከመ ትትፌሣሕ ትበርህ ገጽ ።
ልቡናን ደስ ካላት ፊት ትበራለች ።
ወእመሰ ተኀዝን ትጼመን ።
ልቡና ብታዝን ግን ፊት ትጠቍራለች ፤ አሠሩ
ለልብ ፍሡሕ ብሩህ ገጽ እንዲል ፤ እገሌ ፊቱ
በርቷል ደስ ብሎታል እገሌ ፊቱ ጠቍሯል
ልቡናው አዝኑዋል ተብሎ በሰው ዘንድ የታ
ወቀ ከሆነ የሰው ልቡ በእግዚአብሔር ዘንድ
እንዴት የተገለጸ ይሆን።
፲፬ ልብ ርትዕት ተኀሥሥ አእምሮ ።
ቅን ልቡና ዕውቀትን ትፈልጋለች ።
አፈ አብዳን የኀሥሥ እኩየ ኵሎ መዋዕለ ።
ያላዋቆች ሰዎች አፍ ባለ በዘመናቸው ሁሉ
ክፋትን ይፈልጋል።
፲፭ አዕይንተ እኩያን ይሴፈዋ እኩየ ።
የክፉ ሰዎች ዓይነ ልቡናቸው ክፉ ነገርን
ተስፋ ያደርጋል ።
ወኄራንሰ ያረምሙ በኵሉ ጊዜ ።

ደጋግ ሰዎች ግን በየጊዜው ዝም ይላሉ።
፲፮ ይኄይስ ንስቲት መክፈልት በፍርሃተ እግዚ
አብሔር እመዛግብት ዓበይት በዘኢፈሪሀ
እግዚአብሔርን ባለመፍራት ካለ ብዙ ባለጸግ
ነት እግዚአብሔርን በመፍራት ያለ ጥቂት
ሀብት ይሻላል ።
፲፯ ይኄይስ ፍተ ሐምል ፍቅር ዘቦቱ እመግዝዕ
ዘአልህምት።
ጸብ ካለበት ጮማ ፍሪዳ ፍቅር ያለበት ጐ
መን ቅርድ ይሻላል ።
፲፰ ብእሲ መዓትም ያስተዴሉ ጋዕዘ።
ቍጡ ሰው ፀብ ክርክርን ያዘጋጃል ።
ወመስተዓግሥሂ ብእሲ እንተ ከነትሂ እያጠፍ
ታጋሽ ሰው ግን የተደረገችውን ትንታ ስንኳ
ያጠፋል ።
ወረሲዕሰ ያነሥእ ጽልዓ ጥቀ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ግን ፈጽሞ ጽ
ልን ያነሣል።
፲፱ ፍናወ ሐካይያን ንጹፍ አስዋክ ።
በሐኬተኞች መንገድ እሾህ ተነጽፏል ።
ወዘጽኑዓንሰ መጽያሕት።
የልባሞች መንገድ ጥርጊያ ነው ። አንድም
በሐኬተኞች ልቡና ኃጢአት መልቷል የልባ
ሞች ልቡና ግን ከኃጢአት ጥርጊያ ነው።
፳ ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ አባሁ።
የተማረ ልጅ አባቱን ደስ ያሰኛል ።
ወልድ አብድ ያዒዕል እሞ ።
ያልተማረ ልጅ ግን እናቱን ያስነቅፋል።
፳፩ ፍናወ አብድ ነዳየ አእምሮ ጠዋይ።
ከውቀት የተቸገረ ልጅ ሥራው ጠማማ ነው
ወብእሲሰ አርቲዖ የሐውር ።
ብልህ ሰው ግን ቀንቶ ይኖራል።
፳፪ ያጠርዩ ሕሊና እለ ያከብሩ ማኅበረ።
ዐሠርቱ ቃላተ ኦሪትን የሚያከብሩ ሰውቀትን
ገንዘብ ያደርጋሉ አሰርቱ ቃላትን ማኅበር አ
ላቸው አሥር ሆነው ተሠርተዋልና።
ወውስተ ልበ መክርያን ትነብር ምክር።
ምክር ሕገ እግዚአብሔርን በሚመክሩ በሚ
ያስተምሩ ሰዎች ልቡና ጸንታ ትኖራለች።
፳፫ ወኢይሰማዓ ላቲ እኩይ።
ባቲ ሲል ነው ክፉ ነገር አይሰማባትም ። አን
ድም ክፉ ሰው ግን አይሰማትም።
ወአልቦ ዘይብል ጥዑም ወሠናይ ለማኅበር
ከስነ ፍጥረት ይህ ክፉ ነው ይህ መልካም
ነው የሚሉት የለም ።አንድም ከዓሰርቱ ቃ
ላት ይህ ክፉ ነው ይህ መልካም ነው የሚ
ሉት የለም ።
፳፬ ፍናወ ሕይወት ሕሊናሁ ለጠቢብ ።
የብልሂ ሰው አሳቡ የሕይወት ሥራ ነው ።
ከመ ተግኅሶ እምሲኦል ይድኅን።
ከኃጢአት ርቆ ከሲኦል ይድን ዘንድ ።
፳፭ አብያተ ጸዓልያን ያንኅል እግዚአብሔር ።
ያሥሩን ነገድ ቤት እግዚአብሔር ያጠፋ
ዋል ።
ወያጸንእ ወሰነ መበለት ።
የሁለቱን ነገድ ቤት ግን ያጸናዋል ።
፳፮ ምኑን በኀበ እግዚአብሔር ሐልዮ ዓመፃ፣
ዓመፃን ማሰብ በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ
ነው ።
ወለንጹሐን ነገሮሙ አዳም፣
የጻድቃን ነገራቸው ያማረ ነው ።
፳፯ የኀጕል ርእሶ ዘኀልያነ ይነሥእ።
መማለጃ ሥጋን የሚነሣ ሰው ራሱን ያጠ
ፋል ።
ወዘይጸልእሰ ነሢአ ኅልያን ይድኅን ።
መማለጃ ሥጋን መንሣትን የሚጠላ ሰው ግን
ራሱ ከጥፋት ይድናል ።አንድም መማለጃ
ሥጋን የሚቀበል ሰው ራሱን ያጠፋል፣ መ
ማለጃ ሥጋ መቀበልን የሚጠላ ሰው ግን
ራሱን ከጥፋት ያድናል ። አንድም መማለጃ
ነፍስን የሚነሣ ሰው ራሱን ያጠፋል፣ መማለጃ
ነፍስን መንሣትን የሚጠላ ሰው ግን ራሱን
ከፍዳ ይድናል ።
በምጽዋት ወበሃይማኖት ይሰረይ ኃጢአት ።
በምግባር በሃይማኖት ኃጢአት ይሠረያል።
ወበፈሪሃ እግዚአብሔር ይትገሃሥ ኵሉ እኩይ

እግዚአብሔርን በመፍራት እግዚአብሔርን
በማምለክ ክፉ ነገር ሁሉ ይርቃል።
ልበ ጻድቃን ይትሜሃር ሃይማኖተ ።
የጻድቃን ልቡና ሃይማኖትን ይማራል
ወአፈ እኩያን ያወሥእ እኩያተ።
የክፉ ሰዎች አፍ ግን ክህደትን ኑፋቄን ያስ
ተምራል ።
ሥሙራት በኀበ እግዚአብሔር ፍናወ ሰብአ
ጻድቃን ።
የደግጋ ሰዎች ሥራዎቻቸው በእግዚአብሔር
ዘንድ የተወደዱ ናቸው ።
ወበእንቲአሆሙ ጸላእትኒ አእርክተ ይከውኑ ።
ሥራዎቻቸው በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደ
ዱ ስለሆነ ጠላቶቻቸው ወዳጆች ይሆናሉ ለ
ሮቱ ደቂቅ እሳት በርዶላቸዋል ለዳንኤል አን
በሳ ሰግዶለታል ።
፳፱ ነዋኃ ይርኅቅ እግዚአብሔር እምረሲዓን ።
እግዚአብሔር ሕገ እግዚአብሔርን ከሚዘንጉ
ሰዎች ፈጽሞ ይርቃል አለ የለመኑትን አይ
ሰማም ።
ወጸሎተ ጻድቃንሰ ይሰምዕ ።
የጻድቃንን ጸሎት ግን ይሰማቸዋል ።
ይኄይስ ኅዳጥ ኅብስት ምስለ ጽድቅ እምብ
ዙኅ ፍሬ ዘምስለ ዓመፃ ።
ከሐሰት ጋራ ካለ ብዙ ባለጸግነት ከውነተኝነ
ት ጋራ ያለ ጥቂት ሀብት ይሻላል ።

ምዕራፍ ። ፲፮

፩ ልበ ብእሲ ኄር ይሔሊ ጽድቀ ።
የደግ ሰው ልቡናው በጎ ነገርን ያስባል ።
ከመ እም ኀበ እግዚአብሔር ይርታዕ ዓሡሩ ፤
ከእግዚአብሔር ዘንድ ሥራው ይቀናለት ዘንድ
፪ ዓይን ዘይኔጽር ሠናየ ያስተፌሥሕ ልበ ።
በጎ ነገርን የሚመለከት ዓይን ልቡናን ደስ
ያሰኛል ።
ወዜና ኄራት ያጠልል አዕጽምተ ።
በጎ ወሬ ሰውነትን ደስ ያሰኛል ልጅህ ተሾመ
ልጅህ ተሸለመ ማለት ፤ አንድም ። ሰናክሬም
ሞተ ። አንድም ትንሣኤ ሙታን ተስፋ መንግ
ሥተ ሰማያት አለ ማለት ሰውነትን ደስ ያሰኛል
፫ ዘይሰምዕ ዘለፋ ጠቢብ ምስለ ጠቢባን ይዴ
መር ፤ ይጸፈር ይደመር ይላል የብልህ ምክር
ን የሚሰማ ሰው ከመምሕራን ጋራ ይኖራል ።
፬ ወዘይትከላዕ እምተግሣጽ ይጸልዕ ርእሶ ።
ከምክር እዝናት የሚከለከል ሰው ራሱን ይ
ጠላል ፤
ዘያፈቅር ተግሣጸ ያፈቅር ርእሶ ።
ምክር እዝናትን የሚወድ ሰው ራሱን ይወዳል
፭ ፈሪሃ እግዚአብሔር አእምሮ ሠናይ ወጥበብ
እግዚአብሔርን መፍራት እግዚአብሔርን ማ
ምለክ በጎ እውቀት ነው ጥበብ ነው ።
ቀዳሜ ክብር ይእቲ ለዘያወሥዓ ላቲ ።
እሷን ለሚያስተምራት የክብር መጀመሪያ ናት
ትተልዎሙ ጽድቅ ለየውሃን ።
ለየዋሃን ክብር ትሰጣቸዋለች ፤
ዙሉ ምግባሩ ለትሑት ሥሙር በኀበ እግዚ
አብሔር ፤
ራሱን የሚያዋርድ ሰው ሥራው በእግዚአብ
ሔር ዘንድ የተወደደ ነው ፤
ወረሲዓን ይትኀጐሉ በዕለት እኪት ፤
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሁሉ መከራ በ
ታዘዘበት ቀን ይጠፋሉ ፤
ርኩስ በኀበ እግዚአብሔር ዕቡየ ልብ፤
ልበ ትቢተኛ ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ር
ኩስ ነው ርኩስ እንዲያስጸይፍ ያስጸይፋል ፤
፮ እደ በእድ ዘይእኀዝ በዓመፃ ኢይነጽሕ ፤
በግፍዕ የጉልማሳ ሚስት የሚጨብጥ ሰው ከ
ፍዳ አይነጻም ። አንድም ፤ ከብትህ በዛ ፊትህ
ወዛ ብሎ የሰው ገንዘብ የሚቀማ ሰው ከፍዳ
አይነጻም ። አንድም እደ ነፍሱ ልስጥ ስትል
እደ ሥጋው ይህን ብሰጥ ምን እውጥ ብላ የ
ምታስቀርበት ሰው ከፍዳ አይነጻም ።
ቀዳሚት ፍኖት ኄርት ።
ቀዳሚት ኢታምልክ ደገኛ ሕግ ናት ።
፯ ገቢረ ጽድቅ ሥሙር በኀበ እግዚአብሔር
ጥቀ እምዘቢሐ መሥዋዕት ።

መሥዋዕት ከመሠዋዕት ይልቅ ምጽዋት በእ
ግዚአብሔር ፊጽሞ የተወደደ ነው ።
ዘየኀሥሥ ለእግዚአብሔር ይረክብ አእምሮ
በጽድቅ ።
እግዚአብሔርን በአምልኮት በጾም የሚፈል
ግ ሰው በውነት እውቀትን ያገኛል።
፯ ወእለሰ ርትዕ የኅሥሡ ይረክቡ ሰላመ።
የቀና ገርነን የሚፈልጉ ሰዎች ተድላ ደስታ
ን ያገኛሉ።
፰ ኵሉ ምግባሩ ለእግዚአብሔር ዘምስለ ጽድቅ
የእግዚአብሔር ሥራው ሁሉ ከቸርነት ጋራ
ነው።
፱ ይትዓቀብ ረሲዕ ለዕለት እኪት።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው መከራ ለታዘዘ
በት ቀን ይጠበቃል።
፲ ሰገል ውስተ አፈ ንጉሥ።
በንጉሥ አፍ ጥበብ አለ።ይኑር።በተቀባ ጊዜ
መንፈስ ቅዱስ ያድርበታል አዋቂ ይሆናልና።
ወበፍትሕ ኢይጌጊ አፉሁ።
በፍርድ ጊዜም አፉ ተግ ተግ አይልም።አ
ይበል።
፲፩ ከመ ለጽሊጸ ልሳነ መዳልው ፍትሐ እግዚ
አብሔር።
የእግዚአብሔር ፍርዱ እንደ ሚዛን አንደበ
ት ውልብልቢት ነው።
ወምግባሩኒ አዕባነ ቀኖማት።
የሰውም ምግባሩ በዕቃ አቅማዳ እንዳለ ዕቃ
ነው በዚያ እየተመዘነ እንዲያልፍ በፍትሐ እ
ግዚአብሔር እየተመረመረ ዋጋውን ይቀበላል
፲፪ ምኑን በኀበ እግዚአብሔር መዳልወ ዓመፃ፤
አባይ ሚዛን አባይ ዳኛ አባይ መምሕር በ
እግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ ነው።
ምኑን በኀበ ንጉሥ ዘይገብር እኩየ፤
ክፉ ሥራን የሚሠራ ሰው በንጉሥ ዘንድ የ
ተናቀ ነው።
ምስለ ጽድቅ ይነብር መንበረ ምኩናን።
የንጉሥ ዙፋን እውነት ከመፍረድ ጋራ ጸን
ቶ ይኖራል።

፲፫ ሥሙር በኀበ ንጉሥ ከናፍረ ጽድቅ።
ዕውነት ነገርን የሚናገር ከንፈር በንጉሥ ዘ
ንድ የተወደደ ነው፤
ወነገረ ርቱዕ ያፈቅር እግዚአብሔር።
እግዚአብሔር የቀና ነገርን ይወዳል።
፲፬ መዓተ ንጉሥ ከመ መልአከ ሞት።
የንጉሥ ቍጣ እንደ መልአከ ሞት ነው መ
ልአከ ሞት እንዲያስደነግፅ ያስደነግፃልና፤
ወብእሲ ጠቢብ ይየውሆ።
ብልህ ሰው ግን ያቆላምጠዋል።
፲፭ ከመ ብርሃነ ፀሐይ ገጸ ንጉሥ።
የንጉሥ ፊት እንደ ፀሐይ ብርሃን ነው። ያ ደ
ስ እንዲያሰኝ ደስ ያሰኛል።ገጸ ንጉሥ በለ
ው ወልደ ንጉሥ ይላል።
ወበእለ ኢያሥመርዎሰ ከመ ደመና ምሴት
ደስ ባላሰኙት ሰዎች ግን ጨለማ እንደ ተ
ከተለው ደመና ነው።ከመ ደመና ክረምትም
ይላል።
፲፮ አጥርዮታ ለጥበብ ይትበደር እምወርቅ፤
ወርቅን ገንዘብ ከማድረግ ጥበብን ገንዘብ
ማድረግ ይወደዳል፤
ወአጥርዮታ ለአእምሮ ይኄይስ እምብሩር
ብርንም ገንዘብ ከማድረግ ዕውቀትን ገንዘብ
ማድረግ ይሻላል፤
፲፯ ፍናወ ሕይወት ያግሕሣ እምእኩይ።
የሕይወት ሥራ የሚሆኑ ፲ቱ ቃላት ከክፉ
ነገር ያርቃሉ።
ኑኃ መዋዕል ፍናወ ጽድቅ።
የዘመን ብዛት ዕውነተኛ ሕግ የሚሆኑ ሕግ
ጋትን በመጠበቅ ይገኛል።
ዘይትዌከፍ ትምሕርተ ውስተ ሠናይ ይሄሉ።
ትምርትን የሚቀበል ሰው በበጎ ነገር ይኖራል
ወዘሰ የዓቅብ ተግሣጸ ይጠበብ።
ምክር ስገሥትን የሚጠብቅ ሰው ብልህ አዋ
ቂ ይሆናል ።
ዘየዓቅብ ፍናዊሁ ይትመሐፀና ለነፍሱ፤
ሕጉን የሚጠብቅ ሰው ሰውነቱን እንደ አደራ
ዕቃ ያስጠብቃታል።

ዘያፈቅር ሕይወቶ ይዕቀብ አፉሁ ። ኑሮ
ውን የሚወድ ሰው አፉን ከፉ ነገርን ከመና
ገር ይጠብቅ ።
፲፰ እምቅድመ በእስ ይቀድም ዕሊል ።
ከመቀራደዱ ስድቡ ይቀድማል ።
ወእምቅድመ ድቀት እከየ አእምሮ ።
መከራ ከመምጣቱ አስቀድሞ ክፋትን ማወቅ
ይቀድማል ። ፊት ኃጢአት ይሰራል በኋላ
መከራ ይመጣበታል ።
፲፱ ይኄይስ ዓራቁ መዓት ዘበአትኅቶ እምዘይ
ትከፈል በ፫በረ ምስለ ጸዓልያን ።
ከተሳደቦች ጋራ ምርኮን ከመከፈል ራስን በ
ማዋረድ አንተም ተው አንተም ተው ብሎ
ማስታረቅ ይሻላል ።
፳ ማእምር ዘበምግባሩ ረከቢሆን ለኄራት ።
ዓሠርቱ ቃላትን በግብር የሚሠራቸው አዋቂ
ነው ።
ወዘይትዌከልሰ በእግዚአብሔር ብፁዕ ።
በእግዚአብሔርም የሚያምን ሰው ንዑድ ነው
ክቡር ነው ።
፳፩ ለጠቢብ ማእመረ ይሰምይዎ ።
ብልህ ሰውን አዋቂ ይሉታል ።
ወለጥዑመ ቃል ፈድፋደ ይጼውዕዎ ።
ነገር የሚያውቅንም ሰው ሁልግዜ ይጠሩታ
ል ዕገሌ ተቀምጦ ነገራችንን ይስማን ያስታ
ርቀን ይሉታል ።
፳፪ ነቅዓ ሕይወት ሕሊና ሠናይት ለእለ አጥረ
ይዋ ።
የሕይወት መገኛ የሚሆኑ ዓሠርቱ ቃላት ገን
ዘብ ላደረጓት ሰዎች በጎ ዕውቀት ናት ።
ወትምሕርተ አብዳንሰ እኪት ።
ያላዋቆች ትምርታቸው ግን ክፉት ናት ።
፳፫ ወልበ ጠቢብ ይትአመር እምአፉሁ ።
የብልህ ሰው ዕውቀቱ በፉ ይታወቃል ።አን
ደበቱ ረትቶ ፊቱ በርቶ ሲናገር ።
ወውስተ ከናፍሪሁ ይለብስ ተዐውቆ ።
በከንፈሩ እውቀትን ይናገራል
፳፬ ፀቃውዐ መዓር ነገር ሠናይ ።
ነገር ሠናይ አሰርቱ ቃላት የማር ወለላ ናቸው
ያ ደስ እንዲያሰኝ ደስ ያሰኛሉ ።
ወመዓርዒሮን ፈውሰ ነፍስ ።
ሥራታቸውም የሰውነት ድኅነት ነው ።
፳፭ ቦ ፍናው ዘይመስላሁ ለብእሲ ርቱዓተ ።
ለሰው ቀና መስለው የሚታዩ ሥራዎች አሉ
አለ፤ዓለም ፤ ሴት ፤
ወጽንፎሆኒ ይኔጽራ ማዕምቅተ ሲኦል ።
ፍጻሜያቸው ግን ወደገሃነም ይወስዳሉ ።
፳፮ ብእሲ በሕማሙ የሐምም ለርእሱ ።
ሰው በደካማ ባሕርዩ ራሱን ለመጥቀም መከ
ራን ይቀበላል ያርሳል ይቆፍራል ።
ወዘይትኄየል በርእሱ ኃጕል ።
ዘበርእሱ ኃጕል ሲል ነው በራሱ ባለ ንዴተ
ሥጋ ይሠለጥንበታል ። አንድም ሰው ራሱን ለ
መጕዳት መከራ ይቀበላል አያርስ አይቆፍር
በራሱም ንዴተ ሥጋ ይሠለጥንበታል ፣ አንድ
ም ሰው በደካማ ባሕርዩ መከራን ይቀበላል ።
ምግባር ትሩፋት ይሠራል ። በራሱ ላይ ኃጕ
ለ ነፍስ በሚያመጣ ዲያብሎስ ይሰለጥንበታል
አንድም ሰው ራሱን ለመጕዳት መከራ ይቀበ
ላል ምግባር ትሩፋት አይሰራም በራሱም ኃ
ጕለ ነፍስ ይሰለጥንበታል ።
ወበሕቱ ጠዋይ ይለብስ ውስተ አፉሁ ኀጕለ
ጠማማ ሰው ግን ባፉ የሚጠፋውን ነገር ይናገራል
፳፯ ብእሲ አብድ ይከሪ ለርእሱ እከየ ።
አላዋቂ ሰው ራሱን ለመጕዳት ክፉ ሥራን ይ
ሠራል ።
ወውስተ ከናፍሪሁ ይዘግብ እሳተ ።
በተናገረውም ነገር ፍዳ ይቀበላል ።
፳፰ ብእሲ ጠዋይ ይልእክ እከየ ።
ጠማማ ሰውም ክፋትን ከሁሉ ያደርሳል ።
ወማኅቶተ ኅብል ታውእዮሙ ለእኩያን፤
ማኅቶት ታውእዮሙ ግሥ ነው ፤ሐሰት ክፉ ሰ
ዎችን ታጠፋቸዋለች ። ማኅቶተ ኅብልም ይ
ላል ሐሰትን መርምረው መሥራታቸው ክፉ
ሰዎችን ታጠፋቸዋለች ። አንድም ሐሰታቸው
በልበ ሥላሴ ተመርምራ ታጠፋቸዋለች ።

ወትሌሊ አዕርከተ ። ወዳጆችንም
ከወዳጆቻቸው ትለያቸዋለች ።
፳፱ ብእሲ እኩይ የኃብል አእርከተ ፤
ክፉ ሰው ወዳጅንና ወዳጅን ነገር ሰርቶ ያለያያል
ወይወስዶሙ ፍናወ እለ ኢኮና ኄራተ ።
በጎ ወዳልሆኑ ሥራዎች ይወስዳቸዋል ።
፴ ዘያወትር በአዕይንቲሁ ይሄሊ ጠዋየ
ዓይኖቹ በክፉ የሚመለከት ሰው ጠማማ ነገርን
ያስባል
ዘይቤይፅ በከናፍሪሁ ኵሎ እኩየ ዝ ዕቶነ እክ
ይ ውእቱ ።
ከበጎ ለይቶ ክፉ ነገርን በአንደበቱ የሚናገር
ሰው የክፋት ምድጃ ነው ። ወቤፀ ያዕቆብ ተባ
ዕተ አባግዒሁ እንዲል ። አንድም ክፉውን ሰ
ው ሁሉ ባልንጀራ የሚያደርግ ሰው የክፋት ም
ድጃ ነው ።
፴፩ አክሊለ ምክህ ርስዕ ሠናይ ።
በጎ እርግና የሚያስመካ ዘውድ ነው ወውስተ
ፍናወ ጽድቅ ማንሻ ፤
ወውስተ ፍናወ ጽድቅ ይትረከብ ፡
አንድም ። ዘውድ እንዲያስመካ የሚያስመካ
በጎ ዕርግና እውነተኛ ሕገጋትን በመጠበቅ ይ
ገኛል ።
፴፪ ይኄይስ ብእሲ ዕጉሥ እምኃያል ።
ከኃይለኛ ሰው ታጋሽ ይሻላል ።
ወብእሲ ዘጥበብ ቦቱ እምወፋር ዓቢይ ።
ብዙ ርስት ብዙ ጉልት ካለው ጥበብ ያለው
ሰው ይሻላል ። ብዙ ርስት ብዙ ጉልት ቢኖ
ረው ጥበብ ከሌለው የማይገባ ተናግሮ ይነቀላልና
ወዘይሜለጥ በመንፈሱ እምዘይመልክ ሀገረ ወ
ዘይትዔገሥ መዐተ እምዘያስተጋብእ ሀገረ
ሀገርን ሰብስቦ ከሚገዛ ሰው በሰውነቱ የሚሰ
ለጥን የሚታገሥ ሰው ይሻላል ፤
፴፫ ወውስተ ሕፅኑ ይገብዕ ኵሉ ዓመፃ
ፍዳ ወደሰውነቱ ይመለሳል ፤
ወእምኅበ እግዚአብሔር ኵሉ ጽድቅ ።
ቸርነት ሁሉ ከእግዚአብሔር ይገኛል ።

ምዕራፍ ፲፯ ።

፩ ይኄይስ ፍት ጥዑም ምስለ ሰላም እምቤት ዘ
ምሉዕ ብዙኃ ሠናያተ እምዘዐመፃ ወእምጥ
ብሕ ምሸለ ጋዕዝ ።
ጽልዕ ክርክር ካለበት ጮማ ፍሪዳ ብዙ መ
ባልዕት ካለበት ቤት ከፍቅር ጋራ ጥቂት ቍራ
ሽ ይሻላል ።
፪ ገብር ጠቢብ ይሜብል አብዳነ አጋዕዝተ ።
ብልህ ባሪያ ባላዋቆች ጌቶች ይሰለጥናል ።
ወምስለ አኃው ይትካፈል ርስተ ።
ከወንድማማቾችም ጋራ ርስትን ይካፈላል እ
ንደ ሲባ።አንተ ወሲባ ተካፈሉ ሐቅሎ ለሳኦ
ል እንዲል ።
፫ በከመ ይትፈተን ወርቅ ወብሩር በከውር ከማ
ሁ ኅሩያነ ልብ በኀበ እግዚአብሔር ።
ወርቅ ብር በኵየት እንዲፈተን ልበ የዋሃን
ሰዎችም በመከራ ይፈተናሉ ።
እኩየ ይሰምዕ ልሳኖሙ ለእለ ዘእንበለ ሕግ
ዕዝኖሙ ሲል ነው ሕግን የማይጠብቁ ሰዎች
ዦሮቻቸው ክፉ ነገርን ይሰማል ። አንድም ። እ
ንዳለም ይሆናል ሕግን የማይጠብቁ ሰዎች እ
ንደበታቸው ሐሰት ይመሰክራል ።
፬ ጻድቅሰ ኢይኔጽር ከናፍረ ሐሰት ።
ጻድቅ ሰው ግን የሐሰትን ነገር አይመለከትም
ወለምእመን ኵሉ ዘበዓለም ንዋዩ ።
ለአማኒ ሰው በዓለም ያለው ሁሉ ገንዘቡ ነው
እንደ ኤልሳዕ ።
ወለዘኢምዕመንሰ ኢፀሪቅ ሎቱ ።
ላላመነ ሰው ግን ሽሜ መሐልቅ ስንኳ የለ
ውም ።
፭ ወዘይስሕቆ ለነዳይ ይዌሕክ ለፈጣሪሁ ።
በድሐው የሚስቅ ሰው ፈጣሪውን ያውክዋል
ወዘይትፌሣሕ ላዕለ ዘይትኀጐል ኢይነጽሕ ፡
በቀጠና በተያዘ ሰው ደስ የሚሰኝ ሰው ከፍ
ዳ አይነጻም ።
ወዘ ይምሕርሰ ይትሜሐር ።

የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው ግን በእግዚአብ
ሔር ዘንድ ይቅር ይባላል ። እንድም ይሞት በቃ
በተፈረደበት ሰው የሚስቅ ሰው ከፍዳ አይ
ነጻም የሚራራ ሰው ግን በእግዚአብሔር ዘ
ንድ ይቅር ይባላል ።
፮ አክሊሎሙ ለአዕሩግ ውሉደ ውሉድ ፤
የሽማግሎች ዘውዳቸው ዘውድ ደስ እንዲያሰ
ኝ ደስ የሚያሰኛቸው የልጅ ልጅ ማየት ነው
ወምክሆሙ ለውሉድ አበዊሆሙ ።
የልጆች መመኪያቸው አባቶቻቸው ናቸው ።
፯ ኢትትዌደዶ ለአብድ ከናፍረ መሐይምንት ።
ላላዋቂ ሰው የታመነች ከንፈር አትስማማውም
ወኢለጻድቅ ከናፍረ ሐሰት
ለውነተኛ ሰውም የሐሰት ከንፈር አትስማ
ማውም ።
፰ እስበ ሞገስ ትምሕርት ለእለ አጥረይዋ ፤
እስበ ሞገስ ዕብነ ሞገስ እስታረ ይላል ፤ ገን
ዘብ ላደረጓት ሰዎች ትምሕርት መወደድ ያ
ለው ዕንቍ ናት ፤
ኀበ ተመይጠ ፍኖቱ ይሤኒ ። ወደበ
ጎ ነገር ከተመለሰ ዘንድ ሥራው የበጀ ይሆናል
፱ ዘየኀብዕ አበሳ ይፈቅድ ዕርቀ ።
በደሉን የሚሠውር ተበድሎ አልተበደልሁም
የሚል ዕርቅን ይወዳል ዕርቅን መውደዱ ነው
ወዘይፀልዕስ ኅቢዓ ይሌሊ አዕርክተ ወሰብአ ቤቱ
በደሉን መሠወር የሚጠላ ሰው ግን ቤተ ሰ
ቡንና ወዳጆቹን ይለያል ።
፲ ያኀዝን ትምክህት ልበ ጠቢባን ፤
ትምክህት የብልህ ሰው ልቡናን ያሳዝናል ።
እንድም ትምክዕት ይላል ቁጣ የብልህ ሰው
ልቡናን ያሳዝናል ።
ወአብድሰ ተቀሢፎ ኢይትዓወቆ ቅሥፈቱ፤
ሰነፍ አላዋቂ ከተገረፈ በኋላ ግርፋቱ አያሳ
ዝነውም ።
፲፩ ያነሥእ ቅስተ እኩይ ።
ክፉ ሰው ፀብ ክርክን ያነሣል ።
ወእግዚአብሔር ይፌኑ መልአከ ዘእንበለ ም
ሕረት ቦቱ ።

ይፌኑ ዘእንበለ ምሕረት መልአከ ዘእንበለ
ምሕረት ብሎ ይገጥሟል እግዚአብሔርም በ
ሱ ያለርኅራኄ መልአኩን ይልክበታል ።
፲፪ ይወድቅ ብእሲ ማእምር ውስተ ትካዝ ።
አዋቂ ሰው በኀዘን ይኖራል ።
ወአብዳንሰ ይሔልዩ እኩየ ።
አላዋቆች ሰዎች ግን ክፋትን ያስባሉ ።
፲፫ ዘየዓሲ እኩየ ህየንተ ሠናይት ኢያንቀለቅል
እኩይ እምቤቱ ።
ስለበጎ ክፋትን የሚመልስ ሰው ከወገኑ መ
ከራ አይርቅም ።
፲፬ ዓጊወ ማይ ቀዳሚ ጽልዕ ።
ውሀን መድፈን የጽልዕ መጀመሪያ ነው ። እን
ድም ትምርት መከልከል የፀብ መጀመሪያ
ነው ።
ሥልጣነ ነገር ይሁብ ቀዳሚ ጽድቅ ።
የዘጠኙ ቃል አበጋዝ ኢታምልክ በነገር መ
ሠልጠንን ይሰጣል ።
ወመኰንና ለንዴት ባዕስ ወጋዕዝ ።
የችግር አበጋዟ ፀብ ክርክር ነው ።
፲፭ ዘከመ ጻድቅ ይኬንኖ ለኃጥእ ።
ይሞት በቃውን ይድን በቃ ።
ወከመ ኃጥእ ለጻድቅ ።
ይድን በቃውን ይሞት በቃ ብሎ መፍረድ
ርኩስ ወምኑን በኀበ እግዚአብሔር ።
በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩስ ነው የተናቀ ነው
ለምንት ጥሪት ለአብድ ፤
ላላዋቂ ሰው ገንዘብ ለምኑ ነው ከልሰጠው
ከልመጸወተው ፤
፲፮ አጥርዮታ ለጥበብ ዘእንበለ ልብ ኢይትከሀል
ያለዕውቀት ጥበብን ገንዘብን ማድረግ አይ
ቻልም ።
ዘያነውህ ቤቶ የኀሥሥ ቅጥቃጤ ለርእሱ
ቤቱን ከፍ ካለ ቦታ የሚሰራ ሰው ለራሱ ጥ
ፋትን ይፈልጋል ቤቱን ነፋስ ያፈርስበታልና
እንድም ቤቱን አስፍቶ የሚሠራ ሰው ለራ
ሱ ጥፋትን ይፈልጋል ከትልቁ አዳራሽ ጉዝ
ጉዝ እያለ ። እንድም ቤተ ነፍሱን አስፍቶ

የሚሰራ ሰው ጥፋትን ይፈልጋል የወጣኒ ሥ
ራ ሳይሠራ የፍጹማን ሥራ የሚሠራ ሰው
ወዘያስተዓፅብ ለተምህሮ ይወድቅ ውስተ እኪት
ተማር ሲሉት ፅፁብ ፅፁብ የሚል በመከራ
ይሰነካከላል ።
፲፯ በኵሉ ጊዜ አጥሪ ዓርከ ወአኃወ ።
በየጊዜው ወዳጅ ወንድም አብጅ ።
በምንዳቤ ይከውኑ በቋዕያን ፡፡
በመከራ ጊዜ የሚረቡ የሚጠቅሙ ይሆናሉ
አለ ዋስ ጠበቃ ይሆናሉ ።
እስመ በእንተዝ ይትወለዱ ።
አንተን የሚረቡህ የሚጠቅሙህ ስለሆነ ይወ
ለዳሉና ።እንድም በየጊዜው ዓርከ ነፍስ አኃ
ወ ነፍስ አብጅ ።መከራ በገኘህ ጊዜ የሚረ
ቡህ የሚጠቅሙህ ይሆናሉ ።የሚረቡህ የሚ
ጠቅሙህ ስለሆነ ይወለዳሉና ።
፲፰ ብእሲ አብድ ይጠፍሕ እዴሁ ወይትኃሠይ
ለርእሱ ከመ ዘይትሐበይ ሕቢተ ለዓርኩ
አላዋቂ ለጠላቱ በተዋሰ ጊዜ ለወዳጁ እንደ
ተዋሰ ደስ ይለዋል እጁን ያጨበጭባል ።
፲፱ መፍቀሬ ኃእዝ ይትፌሣሕ በበእስ ።
ፀብ ክርክር የሚወድ ሰው በፀቡ በክርክሩ
ደስ ይለዋል ።
፳ ወጽኑዓ ልብሰ ኢይዳደቅ ሠናየ ።
ልቡናው በክፋት የጸና ሰው በጎ ነገርን አ
ያስብም ።
ብእሲ መያጤ ልሳን ይወድቅ ውስተ እኪት
አንደ ጊዜ ላንዱ አንድ ነገር አንድ ጊዜ
ላንዱ አንድ ነገር የሚያቀብል ሰው በመከራ
ይሰነካከላል ።
፳፩ ወልበ አብድሰ ኅዘን ለዘአጥረዮ ።
የሰነፍ ሰው ልቡና ገንዘብ ላደረጋት ሰው
ኅዘን ናት
ኢይትፌሣሕ አብ በወልዱ ዘእንበለ ትምሕርት
ባልተማረ ልጅ አባቱ ደስ አይለውም ።
ወልድ ጠቢብ ያስተፌሥሕ እሞ ።
የተማረ ልጅ እናቱን ደስ ያሰኛል ።
፳፪ ወልብ ትፍሥሕት ሠናየ ትገብር ።
ደስ ያላት ልቡናም ደግ ነገርን ታስባለች
ብእሲ ኃዘኒ ያየብስ አዕጽምቲሁ ።
የብስጭት ኀዘን የሚያዝን ሰው ሰውነቱን ያ
ጠፋል ።እንድም ልጆቹንም ያጠፋል ።ወሰረፀ
አዕጽምቲሆሙ ለ፲ቱ ወ፪ቱ ነቢያት እንዲል ።
፳፫ ዘይነሥእ ሕልያነ ውስተ ሕፅኑ በዓመፃ ኢያ
ረትዕ ፍትሐ ።
በዓመፅ መማለጃን የሚቀበል ሰው ፍርድን
አያቀናም ።
ወረሲዐሰ ይትገሃሥ እምፍናወ ጻድቃን ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰውም ከጻድቃን ሥ
ራ ይርቃል ።
፳፬ ገጹ ማእምር ለብእሲ ጠቢብ
የብልህ ሰው ገጽ ልቡናው ማእምር አዋቂ
ነው ።
ወአዕይንቲሁ ለአብድ ውስተ ከተማ ም
ድር ።
ያላዋቂ ሰው ዓይኖቹም ወደምድር ይመለከ
ታሉ አለ ምድራዊ ነገር ይመለከታሉ ።
አዕይንቲሁ ለጠቢብ ዲበ ርእሱ ።
የብልህ ሰው ዓይነ ልቡናዎቹ ግን በራሱ ላይ
ናቸው ማለት ሰማያዊ ነገርን ያስባሉ ።
፳፭ መዓት ለአብ ወልድ አብድ ።
ያልተማረ ልጅ ላባቱ መዓት ነው ።
ወኀዘን ለእንተ ወለደቶ ።
ለወለደችው ለናቱም ኀዘንቀው ።
፳፮ ወአኀሥሮቱ ለጻድቅ ብእሲ አኮ ሠናይ ።
ጻድቅ ሰውን ማዋረድ በጎ አይደለም ።
ወአኮ ሠናይ ለመኳንንተ ጽድቅ ኀቢል ።
እውነት ለሚፈርዱ እውነት ነገርን ለሚናገሩ
ለመኳንንትም ማበል በጎ አይደለም ።መኳን
ንተ ጽድቅ አላቸው መኾማቸው ዕውነት ለ
መናገር ዕውነት ለመፍረድ ነውና ።እንድም
ለመኳንንቱ ብሎ ማበል በጎ አይደለም ።
፳፯ ዘይምህክ አውጽአ ቃል ንቁጽ ማእምር ።
አውጽአ ቃል ንቁጽ አውጽአ ቃለ ንቁጸ ይ
ላል ሻካራ ነገር መናገርን የሚሸልግ ሰው
አዋቂ ነው ።

መስተዓግሥ ብእሲ ጠቢብ። ቢቆጡ
ት የሚታገሥ ክፉ ቢናገሩት በጎ የሚመልስ
ሰው ብልህ አዋቂ ሰው ነው ።
፳፰ አብድ ለእመ ተስእለ ጥበበ ይከውኖ ።
አላዋቂ ሰው ቢጠይቅ ጥበብን ይሆነው ኅበረ
በአርምሞ ወበተሐክሞ ይመስል ጠቢበ ።
ዝም ክም በማለቱ ብልህ ይመስላል ። አንድ
ም ። በአርምሞ ተሐክሞ ይላል ጥበቡ በሚሆ
ን ዝምታው ብልህ ይመስላል ዕፁነ ሐኪም
እንዲል ። —

ምዕራፍ ፲፰

፩ ምክንያተ የኅሥሥ ብእሲ ዘይፈቅድ ይትፈለ
ጥ እምአዕርክቲሁ ።
ከባልንጀሮቹ ይለይ ዘንድ የሚወድ ሰው ምክ
ንያት ይፈልጋል እንደሁለት አኅው በንድ
በታ የሚኖሩ ናቸው አንዱ የተማረ የበቃ
ነው አንዱ ያልተማረ ያልበቃ ነው ።
ያልተማረው ያልበቃው መለየት ፈቃዱ ነው
ና ፀሐይ በየት ትወጣለች ብሎ ጠየቀው በ
ምሥራቅ ብሎ መለሰለት ከዚህ ደንቆሮ ጋራ
አብሮ መኖር ብሎ ጥሎት ሂዷል ።
ወበኵሉ ጊዜ ዘንጓጌ ይከውን ።
በየጊዜው አሽሟጣጭ ይሆናል ።
፪ ኢይፈቅድ ጥበበ ነዳየ አእምሮ ።
ከውቀት የተቸገረ ሰው ጥበብን አይወድም ።
ወባሕቱ ይመልክ ዕበድ ።
ድንቍርና ይሰለጥንበታል እንጂ ።
፫ ሶበ መጽአ ረሲዕ ውስተ እመቀ እከያት ይት
ሔየይ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰናከሬም በኑ ግልፎ
ዘያድኅን ወደማለት በተመለሰ ጊዜ ቸል ይባላል
ወያመጽእ ኃሣረ ወዝንጓጌ ።
መከራንም ሽሙጥንም በሰውነቱ ያመጣል ።
፬ ማይ ዕሙቅ ውስተ ልበ ብእሲ ጠቢብ ።
ጥልቅ ትምርት በብልህ ሰው ልቡና አለ ።
ፈለግ ዘይፈለፍል ነቅዓ ሕይወት ።
ነቅዓ ሕይወት አሰርቱ ቃላት ቀጽሎ ቀጽሎ
የሚፈስ ውሀ ናቸው ያ ደስ እንዲያሰኝ ደስ
ያሰኛሉ ።
፭ አንክሮ ገጸ ረሲዓን አኮ ሠናይ ፤
እግዚአብሔርን የዘነጉ በለጸጎችን ፊት አይቶ
ማድነቅ በጎ አይደለም ።
ወአኮ አዳም አግህሦ ጽድቅ በፍትሕ ፤
በፍርድም ዕውነትን ነገር ማራቅ በጎ አይ
ደለም ።
፮ ከናፍሪሁ ለአብድ ያበጽሖ ውስተ ሞት እኩይ ።
ያላዋቂ ሰው ከንፈሩ ወደ ክፉ ሞት ያደርሰ
ዋል ።
አፉሁ ለጕጕዕ ይጼውዕ ሞተ ለርእሱ ።
የችኩል ሰው አፉም ራሱን ለማጥፋት ሞት
ይጠራል እንደ ሁለት ትግሮች ፤ ብዙ አረቦች
ወንድማቸው ጠፍቶባቸው ይፈልጋሉ እንዲህ
ያለ ሰው አላያችሁም አሏቸው ትማልም ቀ
ተልኖ አሏቸው ወንድማችንን ገደልን ሲሉ
እንቶዋቸዋለን ብለው ገድለዋቸዋል ።
፯ አፋሁ ለአብድ ቅጥቃጤሁ ።
ያላዋቂ ሰው አፉ የሰውነቱን ጥፋት ያመጣበ
ታል ።
፰ ወከናፍሪሁ መሥገርተ ነፍሱ ።
ከንፈሩም የሰውነቱ መሰናክል ነው ።
ሐካይያን ያበዝኁ ፍርሃተ ።
የማያርሱ የማይቆፍሩ የማይጽፉ የማይደጕሱ
ሐኬተኞች ሰዎች ፍርሃትን ያበዛሉ እንራብን
እያሉ ።
ወመንፈሰ ሰብእ ጽኑስ ይርሕብ ።
ከውቀት የተቸገረ ሰው ሰውነትም ይራባል ።
፱ ወዘ ይፌውስ ነፍሶ በምግባሪሁ እኁሁ ውእ
ቱ ለዘርእሶ ይበልዕ ።
አርሶ ቆፍሮ ጽፎ ደጕሶ በልቶ ጠጥቶ ሰውነ
ቱን ደስ የማያሰኝ ሰው ራሱን የሚበላ የጋር
ብ ወንድም ነው ። አንድም ። ምግባር ትሩፋት
የማይሠሩ ሐኬተኞች ሰዎች ፍርሃተ ነፍስን
ያበዛሉ።ከውቀት የተቸገረ አለ ምግባር ትሩ
ፋት የማይሠራ ሰውነትም ጸጋ ክብርን ይራብ
ል ፤ ምግባር ትሩፋት ሠርቶ መጽውቶ ሰውነ

ቱን ደስ የማያሰኝ ሰው ፈርሺ በስብሺ እቀ ራሉ የሚል የሰዱ.ቃዊ ወንድም ነው ፤

፲ ዓቢይ ኃይል ስመ እግዚአብሔር ፤ የእግዚአብ ሔር ስሙ ደገኛ ኃይል ነው ።
ወኪያሁ በዴግና ጻድቃን ተለዓሉ ።
ስመ እግዚአብሔርን በመከተል ጻድቃን ከፍ ከፍ አሉ እንደ ኤልሳዕ አይቴ አምላከ ኤል ያስ ወእፎ እንዲል ፡፡

፲፩ ጥሪቱ ለብእሲ ባዕል ሀገር ጽንዕት ።
የባለጸጋ ሰው ገንዘቡ የጸናች ሀገር ናት እ ንደ በልያ እንደቃብቲያ ያለች ናት ያች ከ ቀን ወራሪ ከሌሊት ሰባሪ እንድታድን ከመ ከራ ታድነዋለች ቢታሠር ይፈታበታል ቢታ መም ይታመምበታል ።
ወበክብራ ዓቢየ ትጼልል ።
በክብሯም ደገኛ መኰንንን ታሳድራለች ። እን ድም የባዕለ አእምሮ ሰው ዕውቀቱ የጸናች ሀገር ናት ሐተታ እንዳለፈው በዕውቀቷም ዓ ቢይ እግዚአብሔርን እንዲያድር ታደርገዋ ለች ።

፲፪ ዘእንበለ ቅጥቃጤ ይትኤበይ ልበ ብእሲ ።
የሰው ልቡና መከራ ሳይመጣበት ይታበያል ።
ወዘእንበለ ክብር ይቴሐት ።
ሳይከብርም ይዋረዳል ።

፲፫ ዘይነብብ ቃለ ዘእንበለ ይስማዕ ዓብድ ውእቱ ።
ያልሰማውን የሚናገር ሰው አላዋቂ ነው ።
ወሉቱኒ ምናኔ ።
ለንዲህ ያለውም ሰው መናቅ ይገባዋል እን ድም ሳይጨርስ ጠለፍ አድርጎ የሚናገር ሰው አላዋቂ ነው ለንዲህ ያለውም መናቅ ይገባ ዋል ።

፲፬ መዓተ የጎሥዕ ገብር ጠቢብ ።
ብልህ ባሪያ ቢቆጡት ታግሦ ከፉ ቢናገሩት በጎ መልሶ ቊጣን ጸጥ ያደርጋል ።
ለሕፁፀ ነፍስ ብእሲ መኑ ይክሎ ።
እንዲህ ያለው ባሪያ ጸጥ ባያደርገው እንዲህ ያለውን አእምሮ የጎደለውን ሰው ማን ይችለው ነበር ።

፲፭ ልበ ብእሲ ጠቢብ ያጠሪ ሕሊና ።
የብልህ ሰው ልቡና ዕውቀትን ገንዘብ ያደርጋል
ዕዝነ ጠቢባን የኀሥሥ ተግሣጸ ።
የብልሆች ሰዎች ጆሮ ምክር እዝናትን ለመ ስማት ይፈልጋል ።

፲፮ ሀብት ብእሲ ያሌዕል ።
ሹመት ሰውን ከፍ ከፍ ያደርጋል እንድም ሀ ብት ። እንድም ። ስጦታ ሰውን ከፍ ከፍ ያደር ጋል ።
ወምስለ መኳንንት ያነብር ።
ከመኳንንትም ጋራ ያስቀምጠዋል ። እንድም ምጽዋት ሰውን ከፍ ከፍ ያደርጋል ከመላእ ክትም ጋራ ያስቀምጠዋል ።

፲፯ ጻድቅ መስተዋድየ ርእሱ በቅድመ ነገር ።
ዳኛ ከሚፈርድ በት ፍርድ አስቀድሞ አጥ ፍቻለሁ ላውስ ልክስ ብሎ ራሱን የሚያጣላ ሰው ጻድቅ ነው ።
ወበዘአምጽአ ዕድው ይዘልፍ ።
በለጋራው በመጣው ነገር ራሱን የሚዘልፍ ሰውም ጻድቅ ነው ። እንድም ። ወዘአምጽአ ዕ ድው ይዘለፍ ይላል ወደሸንጎ ያመጣው በለ ጋራውም ይነቀፋል ላውስ ልክስ ሲል ምን ታደርገው ተብሎ እንድም ዲያብሎስ ከሚያ መጣበት ነገር አስቀድሞ ራሱን በንስሐ የሚ ያጣላ ሰው ጻድቅ ነው ። በለጋራው ዲያብሎስ በመጣበት ነገር ራሱን የሚዘልፍ ሰውም ጻ ድቅ ነው ። ወዘአምጽአ ዕድው ይዘለፍ ይላል ያመጣበት በለጋራው ዲያብሎስም ይዘለፍ ያፍራል ።

፲፰ ጋዕዘ የኀድግ ዕፃ ።
ዕፃ ፀብ ክርክርን ያስተዋል ።
ወማዕከለ ጽኑዓን ይፈልጥ ።
በጽኑ ሰዎች መካከልም ይለያል ዕፃ የደረሰ በት እንደሆነ ይዞ ይሄዳል ።
ወከሀደ የኀድግ አርማሚ ።
ሚዛን ክህደትን ያስተዋል ። እንድም ዳኛ እ ሉታን ያስተዋል ፤ አርማሚ አለው የከሳሹንም የተከሳሹንም ዝም ብሎ ይሰማልና ።

ወኀበ መኳንንት ይሠርዕ። በመኳንን
ትም ዘንድ ይሠራራል።
፲፱ እኁ ምስለ እኁ ዘይትራዳእ ከመ ሀገር ጽን
ዕት ወልዕልት።
ወንድም ከወንድሙ ጋራ በሥጋዊም በመን
ፈሳዊም ቢሆን የሚረዳዳ ሰው እንደጸናች
ሀገር ነው እንደ በልያ እንደ ቃብቲያ ያለ
ነው።
ወጽኑዕ ከመ መሠረት ሥርርት።
በጽኑ መሠፈት እንደ ታነጸ ሕንጻ የጸና ነው
አንድም በፈቃደ እግዚአብሔር እንደ ተሰጠ
እንደ መንግሥተ ሕዝቅያስ የጸና ነው።
፳ እምፍሬ አፉሁ ይመልዕ ነፍሶ ብእሲ።
ሰው ባፉ በጸለየው ጸሎት ሰውነቱን ጸጋ ክ
ብርን ይመላል።
ወእምፍሬ ከናፍሪሁ ይጸግብ።
በከንፈሩም በጸለየው ጸሎት ጸጋ ክብርን
ይጸግባል።
፳፩ ሞት ወሕይወት ውስተ እደ ልሳን።
ሕይወትና ሞት ሰው በንደበቱ በተናገረው
ነገር ይመጣሉ።
ወእለሰ ያጸንዕዋ ይበልዑ ፍሬሃ።
ኃጢአትን ያጸኑ ሰዎች ግን ፍሬዋ ሞትን ይ
በላሉ።ሕገ እግዚአብሔርን ያጸኑ ሰዎች ግን
ፍሬዋ ሕይወትን ያገኛሉ።
፳፪ ዘረከበ ብእሲተ ኄርተ ረከበ ሞገሰ።
ልባም ሴትን ያገኘ ሰው ባለሟልነትን አገኘ።
ወነሥአ እምኀበ እግዚአብሔር ውህዋሄ።
ከእግዚአብሔር ዘንድ በረድኤት መኀብኘትን
አገኘ።
ዘያወጽእ ብእሲተ ኄርተ አውጽአ ሠናያተ።
አጠረች ቀጠነች ብሎ ልባም ሴትን የሚፈ
ታ ሰው ተድላ ደስታውን አጣ።
ወዘያነብርሰ ብእሲተ ዘማዊተ ዓብድ ወረሲዕ
አማረች ቀላች ብሎ ዘማን የሚያኖር ሰው
ግን አላዋቂ ነው።እግዚአብሔርንም የዘነጋ
ነው።አንድም ልባም ነፍስን ያገኘ ሰው ባለ
ሟልነትን አገኘ።ከእግዚአብሔርም ዘንድ በረ
ድኤት መኀብኘትን አገኘ።የልባም ነፍስ ሥራ
ን የማይሠራ ሰው ጸጋ ክብርን አጣ።የሰነፍ
ነፍስን ሥራ የሚሠራ ሰውም አላዋቂ ነው
እግዚአብሔርንም የዘነጋ ነው።
፳፫ ወለረሲዕ ዕበዳ ይከሥት ፍናዊሁ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰውም ስንፍናው ሥ
ራውን ይገልጽበታል።
ወለእግዚአብሔር ያስተጋፍዖ በልቡ።
እግዚአብሔርንም በልቡ ገፋዒ ነው ይለዋል
፳፬ ባዕል ይዌስክ ብዙኀነ አእርክተ።
ባለጸጋ እያበላ እያጠጣ በወዳጅ ላይ ብዙ
ወዳጅ ይጨምራል።
ወነዳይሰ ዘበ የኃጥእ።
ድሀ ግን ያለውን ወዳጁን ያጣል።
ሰማዕተ ሐሰት ርኩስ ውእቱ።
የሐሰት ምስክር ርኩስ ነው ርኩስ እንዲያስ
ጸይፍ ያስጸይፋል ።

ምዕራፍ ፲፱።

፩ ወዘየኃሥሥ በግፍዕ ኢያመስጥ።
ከብትህ በዛ ፊትህ ወዛ ብሎ በግፍ የሰው ከ
ብት የሚፈልግ ሰው ከፍዳ አያመልጥም።አ
ንድም በግፍ የጉልማስ ሚስት የሚፈልግ
ሰው ከፍዳ አያመልጥም።
ወብዙኀን ይትለአኩ በቅድመ ነገሥት።
በነገሥታት ፊት ብዙ ሰዎች ያገለግላሉ።
፪ ወባሕቱ ጽድቁ ወሀብቱ እምኀበ እግዚአብሔር
ግን መከበሩ ሹመቱ ሽልማቱ በእግዚአብሔ
ር ፈቃድ ነው።
፫ ወኵሉ እኩይ ይከውን ዘንጓጌ።
ክፉ ሰው አሽሟጣጭ ይሆናል እኛ በለፋን
በት እኛ ባገለገልንበት ቤት ትናንትና መጥ
ተው እነዕገሌ በላያችን ተሾሙብን ይላል።
፬ ብእሲ ኵሉ ዘአኀወ ነዳየ ይጸልዕ እምተአ
ኅሁ ርኁቅ ውእቱ።
ነዳያን ወንድሞቹን የሚጠላ ሰው ሁሉ ወ
ንድሜ ወንድሜ ከመባባል የራቀ ነው።አን

ድም አኅወ ነፍሰ ነዳያንን የሚጠላ ሰው ሁ
ሉ ከክርስቶስ ወንድምነት የራቀ ነው።
፭ ወሕሊና ሠናይት ለእለ አጥረይዋ ትቀርብ።
በጎ ዕውቀት አሥርቱ ቃላት ገንዘብ ላደረጓ
ት ሰዎች ትቀርባለች።
ወብእሲ ጠቢብ ይረክባ።
ብልህ ሰውም ያገኛታል።
፮ ዘብዙኅ እከዩ ይፌጽም እከየ።
ክፋቱ ብዙ የሆነ ሰው ክፋትን ይፈጽማል።
፯ ወዘያስኦዝዝ ነገረ ኢይድኅን።
ሰውነት ሰቅጠጥ ሰቅጠጥ የሚያደርግ ነገርን
የሚናገር ሰው ከፍዳ አይድንም።
፰ ዘአጥረያ ለጥበብ ያፈቅር ነፍሶ።
ጥበብን ገንዘብ ያደረጋት ሰው ሰውነቱን ይ
ወዳል ሰውነቱን መውደዱ ነው።
ወዘያፈቅር አእምሮ ይረክብ ኄረ።
ዕውቀትንም የወደደ ሰው ኄር መንግሥተ
ሰማያትን ያገኛል።
፱ ሰማዕተ ሐሰት ኢይድኅን እምኵነኔ።
የሐሰት ምስክር ከፍርድ አይድንም።
ዘያስተውዕያ ለእከይ ይትኀጐል ባቲ።
ክፋትን ከሁሉ የሚያደርሳት ሰው በሷ ይጠፋል
፲ ኢይደልዎ ለአብድ ተድላ።
መፍረድ መተቸት ለማያውቅ ላላዋቂ ሰው
ሹመት አይገባውም።
ወእመ ገብር ኰነነ ዘምስለ ፅዕለት ይትኄየል።
ባሪያ ከስድብ ጋራ ቢገዛ ማለት ይህ ባሪያ
እያሉ እየሰደቡት ቢገዛ ይበረታል።እንድም
ኢይትኄየል ይላል እሱ እየተሳደበ ቢገዛ ግ
ን አይበረታም።
፲፩ መሐሪ ብእሲ ይትዔገሥ።
የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው የሰውን ግብር
ይታገሣል።
ወትምክህተ ምሕረቱ ይትቃወሞሙ ለኃጥአን
የሚያስመክ ምጽዋቱም ኃጥአንን ይቀዋወማ
ቸዋል።
፲፪ መዓተ ንጉሥ ከመ ጣሕረ አንበሳ።
የንጉሥ ቍጣ እንደ አንበሳ ቍጣ ነው።

ከመ ጠል ውስተ ሣዕር ከማሁ ውሁዋሄሁ
በበጎ መኅብኛቱም በመስክ ላይ እንደወረደ
ጠል ነው ያ ደስ እንዲያሰኝ ደስ ያሰኛል።
፲፫ ኃፍረት ለአብ ፤ ወልድ አብድ።
ያልተማረ ልጅ ላባቱ ኀፍረት ነው።
ወኢኮነ ንጹሐ ጸሎት ምስለ አስበ ክልአት።
ምስለ ክልአት አስብ ሲል ነው ደመወዝን
ከመንሣት ጋራ ያለ ጸሎት በጎ አይደለም።እ
ንድም ከመንሣት ጋራ ያለ ስለት በጎ አይደ
ለም።
፲፬ አብያተ ወንዋየ ይከፍሉ አበው ለውሉ
ዶሙ፤
እናት አባት ለልጆቻቸው ቤት ከብት ሰጥተው
ይድራሉ።
ወባሕቱ በኀበ እግዚአብሔር ትትዋደዶ ብእ
ሲት ለብእሲ።
ግን ሴት ከባሏ መስማማቷ በእግዚአብሔር
ፈቃድ ነው።
፲፭ ምማኤ ይእኀዞ ለብእሲ ጽኑስ።
የተቸገረን ሰው ሽብር ይይዘዋል።
ወነፍስ ዘኢይትቀነይ ይርኅብ።
የማያርስ የማይቆፍር ሰው ይራባል። ወኵሎ ዘ
ዘትትቀነዩ ኢትግበሩ ባቲ እንዲል። እንድም
ምግባር ትሩፋት የማይሠራ የማይሰጥ የማ
ይመጸውት ሰው ከጸጋ ክብር ይራባል።
፲፮ ዘየዓቅብ ተግሣጸ ወትእዛዘ ይትመሐፀን ነፍሰ
እግዚአብሔር ያዘዘውን ትእዛዝ የሚጠብቅ ሰ
ውነቱን እንደአደራ ዕቃ ያስጠብቃል።
ወዘያሰትትሰ ፍናዊሁ ይትኀጐል።
ሕጉን ትእዛዙን የሚያቃልል ሰው ግን ይጠ
ፋል።
፲፯ ይሉቅሖ ለእግዚአብሔር ዘይምሕር ነዳየ።
ለድሆ የሚሰጥ የሚመጸውት እግዚአብሔር
ን ያበድረዋል ያበደረ ሰው ያን ገንዘቡን እ
ንዳያጣ ከእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋውን አያ
ጣም።
ዘበከመ ሀብቱ ይፈድዮ።
እንደስጦታው ዋጋውን ይሰጠዋል። እንድም

እንደ ሀብቱ ምላት ስፋት መጠን እሱ እግዚ
አብሔር ዋጋውን ይሰጠዋል ።
፲፰ ዝብጥ ወልደከ ወይከውነከ ለተስፋ ።
ልጅህን ሥራ ቅጣ ላለኝታ ይሆንሃል ።
ወለተጽዕሎሂ ኢታልዕል እዴከ ።
ግን ይህን አለኝ ብለህ ዓይኑን አጥፍተህ እ
ግሩን ሰብረህ ዕውር አንካሳ ተብሎ ለማሰደብ
እጅህን ከፍ ከፍ አታድርግ ።
፲፱ ብእሲ እኩይ ብዙኃ የኀጕል ።
ክፉ ሰው ግን ብዙ ያጠፋል ዓይኑን ያጠፋዋ
ል እግሩን ይሰብረዋል ።
ወእመሰ ኀቡል ነፍሰሂ ይዌስክ ።
ፍጹም ደፋር ቢሆን ግን ነፍሱን ያጠፋዋል
፳ ስማዕ ወልድየ ተግሣጸ አቡከ ።
ልጄ ያባትህን ምክር ዕዝናት ስማ ።
ከመ ጠቢበ ትኩን በደኃሪትከ ።
በፍጻሜ ዘመንህ ብልህ አዋቂ ትሆን ዘንድ ።
፳፩ ብዙኀ ሕሊና ውስተ ልበ ብእሲ መካሪ ።
በሚመክር ሰው ልቡና ብዙ ምክር አለ ያ
ፈራሽ ነው ።
ወምክሩሰ ለእግዚአብሔር ይሄሉ ለዓለም ።
የእግዚአብሔር ምክሩ ግን ጸንቶ ይኖራል ።
፳፪ ፍሬሁ ለብእሲ ምጽዋት ።
የሰው ፍሬ ነገሩ ምጽዋት መመጽወት ነው ።
ይኄይስ ነዳይ ጻድቅ እምባዕል ሐሳዊ ።
ከሐሰተኛ ባለጸጋ ዕውነተኛ ደሐ ይሻላል ።
፳፫ ፈሪሃ እግዚአብሔር ሕይወተ ብእሲ ።
የሰው ሕይወቱ እግዚአብሔርን መፍራት እግ
ዚአብሔርን ማምለክ ። ነው ።
ዘኢይፈርህሰ የኀድር ውስተ መካን ኀበ ኢያ
ስተርኢ አእምሮ ።
እግዚአብሔርን የማይፈራ እግዚአብሔርን የ
ማያመልክ ሰው ግን እግዚአብሔር በማይታወ
ቅበት በብሔረ አሐዛብ ይኖራል ። አንድም
በገሃነም ይኖራል ።
፳፬ የኀብዕ እዴሁ ውስተ ሕጽኑ ሐካይ ።
የማያርስ የማይቆፍር የማይጽፍ የማይደጕስ
ሐኬተኛ ሰው እጁን ከብብቱ አግብቶ ይውላል

ወኀበ አፉሁ ኢያቀርብ ። ወዳፉ እ
ጁን አያቀርብም ምን ይዞ ያቀርበዋል ። አን
ድም ምግባር ትሩፋት የማይሠራ የማይሰጥ
የማይመጸውት ሐኬተኛ ሰው እጁን ከብብቱ
አግብቶ ይቀመጣል በሰውነቱ ጸጋ ክብር አያ
ሳድርም ።
፳፭ ሕቡል እንዘ ይትቀሠፍ አብድ ማእምረ ይ
ከውን ።
ደፋር አውታታ ሰው መከራ ሲቀበል አይቶ
አላዋቂው አዋቂ ይሆናል ።
ወእመሰ ዘለፍከ ለብእሲ ይሔሊ አእምሮ ።
ብልህ ሰውን ብትቆጣው ዕውቀትን ያስባል ።
፳፮ ወዘያኀስር አባሁ ወእሞ ይትከላዕ ።
እናት አባቱን የሚያዋርድ ሰው ከመንግሥተ
ሰማያት ይከለከላል ።
ወይትኀፈር ።
በእግዚአብሔርም ዘንድ ያፍራል ።
ወምኑነ ይከውን ።
የተናቀም ይሆናል ።
፳፯ ወልድ ዘይትከላዕ እምትምሕርተ አብ ዓቂበ
ይትመሐር ቃለ እኩየ ።
ያባቱን ትምርት ከመስማት የሚከለከል ልጅ
ክፉ ቃልን አዋቂ ይሆናል ።
፳፰ ዘይትሔበይ ወልደ አብደ ያጌዕል ፍትሐ ።
ይሞት በቃ የተፈረደበትን ልጅ የሚዋስ
ሰው ፍርድ ያስነቅፋል እንዳይሞት አልገደለ
እንዳይለቁት ተዋሰ ።
ለአፈ ረሲዓን ይውሕጥ እኩይ ኵነኔ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን አፍ ፣ ሞት ይ
ዘጋዋል ።
፳፱ ወይጸንሕ ሎሙ መቅሠፍት ለእኩያን ።
ክፉ ሰዎችን መቅሰፍት ደጅ ይጸናቸዋል ።
ወኵነኔ ከማሁ ለአብዳን ።
አሁን እንደተናገርሁት አላዋቆችን መቻያ
ደጅ ይጸናቸዋል ።